

John Templar

DE GROOTSTE GENTLEMAN-GANGSTER

38 ct.
VOOR BELGIË
6 frs.

Nr. 61 * De Storm der Bevrijding

JOHN TEMPLAR

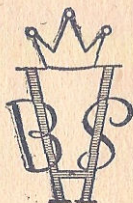
Belevenissen

van een

Gentleman-gangster

DE STORM DER BEVRIJDING

UITGEVERSBEDRIJF

SPUISTRĀAT 9 - TELEF. 114096 - GIRO 532216

's-GRAVENHAGE

~~~~~

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

	voor Ned.	voor België
Per half jaar (12 nummers)	f 4.-	frs 65.-
Per jaar (24 nummers)	f 7.75	frs 125.-

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

~~~~~

HOOFDSTUK I.

Waarin de elementen een woordje mee beginnen te spreken en er voor de brandweer werk aan de winkel is.

Marlinton was gedurende vier jaren de agent geweest van de Morgan Air Lines in Miami en had er in die tijd de belangen van deze luchtvaartmaatschappij behartigd. Doch enkele maanden geleden was hij in contact gekomen met een zekere Mildred Mason, die zich later ontpopt had als de maitresse van Louis Hafner, directeur en mede-eigenaar van de Pennsylvanian Oil Company.

Deze Hafner nu had in de laatste tijd een weinig serieus beleid gevoerd over het millioenenbedrijf en teneinde zich uit diverse moeilijke financiële situaties te redden was hij begonnen olie te verkopen aan een Zuid-Amerikaanse mogendheid tegen een prijs, welke aanzienlijk lager lag dan de geldende marktprijs.

Het spreekt vanzelf, dat talrijke grote oliemaatschappijen, en niet in het laatst de Morgan Oil Company, tegen dit systeem van dumping in opstand kwamen. De verschillende gedupeerde ondernemingen namen contact op met elkaar en met de regering. Deze laatste bleek machteloos te zijn en dus besloten de maatschappijen zelf maatregelen te treffen om aan deze onfaire concurrentie een einde te maken.

De schatrijke zakenman Thomas Morgan, eigenaar van de Morgan Oil Company, besloot zoveel mogelijk aandelen van de Pennsylvanian Oil Company op te kopen, teneinde in de aandeelhoudersvergadering de grootste stem te verwerven. Doch Louis Hafner, die zelf meer dan 50% der aandelen bezat, weigerde pertinent ook maar een aandeel te verkopen.

Ondanks dit vasthoudend optreden begon zijn bedrijf steeds minder gunstig te draaien. De Zuid-Amerikaanse mogendheid maakte misbruik van Hafner's dwangpositie en traineerde de achterstallige betalingen met het voor de hand liggende gevolg, dat de Pennsylvanian Oil Company al heel spoedig zonder liquide middelen kwam te zitten.

Vergeefs trachtte Hafner grote leningen te sluiten bij banken en financiers. Het was Thomas Morgan, die Wall Street had weten te beïnvloeden. Hafner kreeg nog geen dollar los en de koersen van de aandelen begonnen te dalen.

Toen nam Hafner zijn toevlucht tot de laatste mogelijkheid om zijn bedrijf te redden. Hij begaf zich op het pad der misdaad. Met behulp van zijn maitresse, Mildred Mason, kwam hij in verbinding met een van New York's gevaarlijkste gangsters, die zich onmiddellijk bereid verklaarde het Morgan-concern dusdanig te saboteren, dat Thomas Morgan er verder van zou afzien om te trachten Hafner's aandelen in handen te krijgen.

Slechts Mildred Mason kende de ware identiteit van deze gangster en samen met hem begonnen zij het sabotagewerk in het Morgan-concern te organiseren. Een van de benedeleden vonden zij in Marlinton, de agent van de Morgan Air Lines in Miami. Verliefd op Mildred Mason als hij was viel het haar niet zwaar hem voor haar plan te winnen en Marlinton begon het werk van de Morgan Air Lines, waar hij zijn geld aan verdiende, te saboteren.

Aan boord van een der vliegtuigen van deze luchtvaartmaatschappij liet men een tijdbom plaatsen, welke boven zee zou moeten exploderen. De helse machine werd echter net op tijd door de stewardess ontdekt en kon op het laatste nippertje buiten boord worden gezet. Doch de politie werd vanaf dit ogenblik in de zaak gemengd en John Templar, die juist voor vacantie bij Thomas Morgan logeerde, verklaarde zich bereid een einde te maken aan deze sabotagedaden. Hij vertrok terstond met zijn eigen vliegtuig in gezelschap van Charles Houston, de schoonzoon van Thomas Morgan, en James Parker, zijn trouwe en onafscheidelijke bediende, naar Miami, om een onderzoek in te stellen.

Hier ontmoette hij Mildred Mason, die vriendschap met de beide vrienden sloot. Zij stelde voor een avond gezamenlijk te gaan dineren in een luxe restaurant buiten de stad en tijdens de tocht daarheen werd de wagen van Templar aangehouden door twee mannen. Een van hen was Marlinton. Templar en zijn vriend Charles werden gevangen genomen en opgesloten in een houten hut in het bos, ongeveer zes kilometer buiten Miami, terwijl Marlinton en Mildred Mason naar Miami terugkeerden om te gaan dineren.

Luigi, de man, die Marlinton bij zijn werk geholpen had, bleef in de buurt van de hut rondhangen en was belast met de verzorging der beide gevangenen. Het werd snel donker in de hut. Templar en Charles zaten vastgebonden op houten stoelen en

konden zo goed als geen enkele beweging maken. Luigi had kort na Marlinton de hut verlaten en slenterde wellicht door het bos in de richting van de zee om er te genieten van de pracht van de ondergaande zon. En inmiddels zuchtten de beide vrienden onder de druk van hun boeien.

— Denk je, dat Marlinton ons zal vermoorden, John? vroeg Charles na enige tijd.

— Neen, antwoordde de avonturier. Dat denk ik helemaal niet. Als hij ons had willen vermoorden had hij het net zo goed meteen kunnen doen. Neen, hij zal eerder trachten ons als gijzelaars uit te spelen tegenover je schoonvader teneinde deze te dwingen af te zien van zijn plannen om de aandelen van Hafner in handen te krijgen.

— En denk je, dat de oude Morgan op een compromis zal ingaan? vroeg Charles.

— Er zal niet veel anders voor hem overblijven, kerel, antwoordde Templar ernstig. Je denkt toch zeker niet, dat Morgan onze levens in de waagschaal zal zetten teneinde zijn plannen door te voeren?

— Neen, dat kan ik ook haast niet geloven.

Doch zelfs deze vrij grote zekerheid op lijfsbehoud vermocht niet hun gedrukte stemming te veranderen. De beide vrienden konden elkaar nog slechts met de grootste inspanning zien. Als vormloze, donkere schaduwen staken zij af tegen het vierkante venster, dat uitzicht gaf op het dichtbeboomde bos, dat zich over grote lengte langs de kust slingerde.

Plotseling hief Templar het hoofd op en luisterde aandachtig. Hij meende iets gehoord te hebben. Een licht gedruis, dat hem bekend voorkwam.

— Hoor jij dat ook, Charley? vroeg hij fluisterend.

De jongeman gaf niet dadelijk antwoord. Hij spitste zijn oren en luisterde aandachtig.

— Ik hoor niets, zei hij toen. Wat is er dan?

— Hoor je dat ruisen van de bomen niet?

Weer bleef het enige tijd stil in de hut. Duidelijk drong het geluid van ritselende bladeren tot hen door. Een zachte avondbries deed het bladerdek der bomen bewegen en het scheen alsof er op enige afstand van de hut door zwakke stemmen gefluisterd werd.

— Ja, dat hoor ik wel, antwoordde Charles. Wat is daar voor bijzonders aan?

— Welnu, zei Templar. Het was windstil vanavond, Charley. Er was geen briesje te voelen. En plotseling steekt er wind op. Weet je niet, dat Florida een land is, dat jaarlijks zwaar geteis-

terd wordt door verschrikkelijke cyclonen en slagregens.

— John...., riep Charles verschrikt uit. Bedoel je....

— Ja, ik weet natuurlijk niet of dit de voorbode is van een dergelijke cycloon, antwoordde de avonturier. Maar als het zo is, dan zijn we nog niet gelukkig. Ik heb een keer zo'n cycloon hier meegemaakt en ik ben er niets op gebrand om het voor een tweede maal nog eens mee te maken. Het is verschrikkelijk. Niets blijft gespaard. Huizen en bomen worden met de grond gelijk gemaakt, de zee spoelt onbarmhartig het land in en er wordt een vreselijke ravage aangericht.

— Maar we hoeven toch juist nu niet zo'n cycloon te krijgen, meende Charles. Het zal heus wel eens meer waaien in Florida zonder dat er sprake behoeft te zijn van een cycloon.

— Zeker, dat ben ik met je eens. Doch de mogelijkheid is niet uitgesloten. Er bestaat zelfs een goede kans, dat wij er midden in komen te zitten. Vergeet niet, dat we in het jaargetijde van wervelstormen en slagregens zitten, Charley....

Langzaam aan werd de wind krachtiger. Het ruisen van de bomen had plaats gemaakt voor een gierend geloei van takken en boomstammen. De wind floot door de naden van de hut en aan de achterzijde klapperde een losgelaten luik.

— Ik geloof werkelijk, dat er een cycloon op til is, Charley, zei John na enige tijd op ernstige toon. De wind is al overgegaan in een krachtige storm en binnen een tiental minuten kan de hel losbreken. En wij zitten hier vastgebonden op onze stoelen en kunnen niet voor of achteruit.

— Geloof je dat het er lelijk voor ons uitziet, John?

— Ongetwijfeld, luidde het ontmoedigende antwoord. Als we vrij waren zouden we kunnen proberen zo snel mogelijk landwaarts te komen om ons in veiligheid te stellen. Doch hier zitten we onwrikbaar in de onmiddellijke nabijheid van de kust. En zo dadelijk zal de Atlantische Oceaan zijn woede op het land koelen. Je herinnert je toch nog wel hoe we in de Chinese Zee eens een taifon meegemaakt hebben?

— Ja, houdt daar maar over op. Ik herinner het me nog als de dag van gisteren. Denk je werkelijk, dat zo'n cycloon in Florida net zo hevig te keer kan gaan als een typhoon ergens in Azië?

— Ongetwijfeld. En misschien nog wel erger, luidde het antwoord. Ik heb in Amerika verschillende malen een typhoon meegemaakt en je hoeft er heus niet naar te verlangen.

— Wat kunnen we dan in vredesnaam doen?

— Hopen, dat we er het leven afbrengen, Charley, luidde het weinig bemoedigende antwoord van de avonturier.

Inmiddels had John Templar onophoudelijk aan zijn touwen zitten rukken. Doch zonder enig resultaat te boeken. De touwen waren als staaldraad zo sterk en gaven niet in het minst mee. Onbedaarlijk loeide de wind over het dak van de houten hut, die ondertussen in volslagen duisternis gedompeld was. Laaghangende regenwolken joegen in ontombare vaart over de kruinen der bomen en de eerste regendruppels kletterden tegen de glazen ruit. Onmiddellijk daarop volgde een krachtige windstoot, die de hut hevig deed kraken. De zware boomstammen zwiepten als rietstengels heen en weer onder de druk van de storm en toen begon de regen genadeloos omlaag te stromen.

Vanuit de richting van de kust hoorde men het woedende gebulder der golven, die tegen de rotsen en het strand beukten. Huizenhoog werd het water opgezweept en reeds sneuvelden op de zeeweg de eerste telegraafpalen en zwakke boompjes.

— Ik heb wel gelijk gehad, Charley, zei Templar nadat hij enige tijd lang al deze hem zo bekende geluiden aangehoord had. We zitten midden in een cycloon, die voorlopig nog niet afgelopen is. Ik vrees, dat James zich dodelijk ongerust zal maken over ons. We moeten....

Zijn woorden werden ruw afgebroken door een donderend geraas, dat zijn stem geheel overstemde. Vlak in hun nabijheid was een zware boom door de storm uit de grond gerukt en tegen de grond gesmakt. De afstand kon niet meer dan enkele meters bedragen hebben. Onmiddellijk daarop volgde een enorme windstoot, die het dak van de hut afrukte en wegvoerde. Nog voordat de beide vrienden geheel van de schrik waren bekomen brak een andere boom door midden. Het gevaarte kwam krakend naar beneden en sloeg precies op de linkervleugel van de hut neer. John Templar, die het dichtst bij deze vleugel gezeten was geweest werd met geweld van de vloer opgeheven en met stoel en al door de lucht geslingerd om vlak voor de voeten van zijn vriend terecht te komen. Zijn lichaam deed overal pijn en hij vreesde, dat hij minstens een paar ribben en een pols en een enkel gebroken had. Doch toen hij zich op zijn rug probeerde te wentelen kwam hij tot de verbazingwekkende ontdekking, dat zijn stoel volkomen aan diggelen lag met het begrijpelijke gevolg, dat de touwen van de polsen gleden en hij in een oogwenk bevrijd was.

— John, waar ben je? klonk Charles' stem. Ben je ongedeed?

— Ja, dat geloof ik wel, Charley, antwoordde de avonturier. Ik heb me alleen een beetje bezeerd.

Hij kwam moeizaam overeind en stapte met zijn beide benen uit de touwen, die los om zijn voeten bengelden.

— Ik werd als een veertje door de lucht geslingerd, vervolgde hij, en kwam met een enorme slag tegen grond aan. Mijn stoel is volkomen uit elkaar geslagen en mijn touwen zijn los.

— Wat?? riep Charley uit. Ben je vrij, John?

— Ja, als een vogeltje, klonk het optimistisch. Wacht, ik zal naar je toekomen om je te bevrijden. Het is me anders wel een avondje. Het hele dak is weggeslagen, de linkervleugel ligt in puin en de ene boom na de andere knapt af. Kom, eerst even die touwen van jou....

Niet zonder moeite gelukte het John Templar de touwen te ontknopen en enige minuten later stond ook Charles Houston bevrijd in de hut. De beide vrienden hadden evenwel al hun krachten nodig om overeind te blijven. De krachtige windstoten van de cycloon deden de hut wankelen als een ledepop en herhaaldelijk dreigden de mannen tegen de grond geslagen te worden.

— John, wat moeten we doen? vroeg de jongste der twee vrienden. Hier blijven of proberen naar Miami te komen?

— Daar is geen sprake van, antwoordde Templar, terwijl hij zijn lichaam tegen de wand van de hut drukte, om zich staande te houden. Dacht je werkelijk, dat je er in dit weer in zou slagen Miami te bereiken? Zet dat idee maar gerust uit je hoofd, hoor. Het enige wat we doen kunnen is hier eenvoudig het einde van de storm afwachten en hopen, dat de rest van de hut gespaard blijft, of indien dit niet het geval mocht zijn, door het bos verder landwaarts vluchten in de hoop, dat we niet door een geveld boom getroffen worden.

Doch nauwelijks had hij zijn mening beëindigd, of een enorme stormvlaag veegde de nog overeindstaande muren van de hut tegen de grond en de beide vrienden werden bedolven onder een regen van planken en splinters.

Buiten adem en onder de schrammen kropen zij vanonder deze ravage vandaan en probeerden zich op de knieën overeind te houden. Zij hadden moeite om adem te halen onder de zware druk van de wind, terwijl hun ledematen en rug op alle plaatsen pijn deden.

Doch de wil tot behoud hield hen op de been en na enige moeite hadden zij zich geheel bevrijd van planken en splinters en stonden zij stijf tegen elkaar gedrukt tegen de stam van een zware boom. Hun kleren waren inmiddels tot op de draad doorweekt van de zware slagregen, die onbedaarlijk vanuit de zwarte hemel op de aarde neerdaalde. Zij kregen het koud en stampden met de voeten op de modderige aarde om hun bloedsomloop gaande te houden, doch ook dit hielp maar bitter weinig.

— Charley, we moeten zien het Sarasota-restaurant te bereiken, zei Templar na enige tijd. We kunnen hier niet blijven staan. De cycloon kan gemakkelijk aanhouden tot de morgen en het is eerst een uur of elf, half twaalf misschien.

— Bestaat dat restaurant dan werkelijk? Ik dacht, dat het maar een fantasie was geweest van Mildred Mason.

— Neen, zeker niet. Het Sarasota-restaurant bestaat wel degelijk. En het ligt inderdaad hier ergens in het bos.

— Dat wordt een onbegonnen werk, John, meende Charley. We kunnen de hele nacht wel door blijven dolen op zoek naar dat restaurant.

— Vergeet niet hoe belangrijk het is, dat wij juist tijdens deze cycloon dat restaurant vinden, Charley, verzekerde zijn vriend. Zoals we hebben kunnen opmaken uit de woorden van Marlinton, is hij met Mildred Mason naar het Sarasota-restaurant gegaan om er te dineren. We kunnen dus gevoegelijk aannemen, dat zij zich daar nog bevonden toen de cycloon losbarstte. Noch Marlinton noch Mildred Mason zou het gewaagd hebben tijdens die cycloon in de regen over de zee weg naar Miami terug te rijden. Dat zou zelfmoord betekend hebben. Daarom kunnen wij hun juist daar vinden. Overigens vraag ik me af wat er geworden is van onze bewaker Luigi.

— Waarschijnlijk is hij verder het bos ingetrokken toen hij merkte, dat er een cycloon op til was.

— Of misschien ligt hij wel onder de een of andere boom bedolven.

— Wie zal het zeggen. Voor ons is dat ook minder belangrijk. Kom, John, zullen we eens zien of we dat restaurant kunnen bereiken. Hoe voel jij je overigens?

— Goed, alleen druipend nat en koud, kwam het antwoord. Het lijkt me het beste, Charley, dat we het pad naar de kust inslaan om te trachten vanaf de zee weg het restaurant te bereiken.

— Lijkt je dat niet gevaarlijk? Ik heb zo'n idee, dat je je op de zee weg geen twee seconden staande zult kunnen houden. Dacht je ook niet?

— Ik ben er ook bang voor. Maar zie jij een andere mogelijkheid? Hier is geen hand voor ogen te zien. De weg vinden is dus ten ene male uitgesloten.

— Tja, we zitten er wel lelijk in. Maar ik ben al lang blij, dat we voorlopig tenminste in vrijheid zijn. Het begon me danig te vervelen op die...

Nog voor hij uitgesproken was lag Charles languit in de modder op de grond. Een hevige windstoot had hem geveld, terwijl John tegen een boomstam werd aangeslingerd. Doch het waren

juist deze tegenslagen, die hen aanspoorden de strijd met de elementen aan te binden en op weg te gaan naar de kust, waar de cycloon ongetwijfeld op zijn hevigst zou woeden.

Daarom verspilden de mannen ook geen tijd meer met zinne-
loos gepraat en begaven zij zich kruipend op handen en voeten
op weg in de richting van de kust.

— o —

James had de balconeuren van het luxueuze appartement in het Okeechobee-Hotel snel gesloten toen de wind was opgestoken. Hij had de jaloezieën neergelaten en de zware, fluwelen overgordijnen dichtgeschoven.

De electricische klok op de schouw wees nu een uur aan en nog steeds had de trouwe bediende van de avonturier geen enkel levensteken van zijn meester en diens vriend vernomen.

Ongeduldig liep de reus de grote salon op en neer, terwijl hij onophoudelijk een blik op de klok wierp. De cycloon zette door en weldra beukten de zware slagregens tegen de ruiten.

Hoewel James Parker zijn meester goed kende begon hij zich langzamerhand toch zorgen te maken over diens lot. Hij wist, dat de avonturier die avond tegen acht uur in gezelschap van Charles Houston en Mildred Mason in een huurauto vertrokken waren om in het Sarasota-restaurant te gaan dineren. Doch James wist eveneens, dat zijn meester de jonge, knappe vrouw er van verdacht een lid te zijn van de gangsterbende, die het Morgan-concern terroriseerde. Daarom juist vreesde de reus ernstige complicaties. Naar mate de wijzers van de klok voortkropen maakte hij zich meer zorgen. Het gevoel van onrust werd steeds sterker en hij kon de idee, dat zijn meester en Mr. Houston door de knappe vrouw in een val waren gelokt, niet van zich afzetten.

Ten einde raad belde hij om twee uur het Sarasota-restaurant op. Doch de telefoniste van het hotel vertelde hem na enige tijd, dat er geen verbinding met het buiten de stad gelegen restaurant te krijgen was. Zij schreef deze storing toe aan de cycloon, die wellicht de tefoondraden die langs de zeeweg liepen, vernield had.

Doch James was er de man niet naar om werkeloos toe te zien wanneer hij vreesde, dat zijn meester hulp nodig had. Na een minuut of tien gewacht te hebben belde hij het hoofdbureau van politie op en vroeg naar Captain Milton van de Staatspolitie, die belast was met het onderzoek naar de bomaanslag op het vliegtuig van de Morgan Air Lines en de moord op Henry Starke.

— Captain Milton, U spreekt met James Parker, de bediende van Sir Neville Carlisle.

— Oh, ja, ik herinner me U, Mr. Parker. Is er iets bijzonders?

— Wel, met zekerheid zou ik dat niet durven zeggen, Captain, maar Sir Neville en Mr. Houston zijn vanavond om acht uur in het Sarasota-restaurant te gaan dineren. Tot dusver heb ik nog geen enkel bericht van hen ontvangen. Onder normale omstandigheden zou mij dit niet zo bevreemd hebben, doch ik vrees, dat men Sir Neville en Mr. Houston in een val heeft gelokt. Bovendien maak ik me ongerust met het oog op de cycloon, die op het ogenblik woedt.

— Ja, Mr. Parker, ik weet, dat de heren met Miss Mason naar het Sarasota-restaurant zijn om te dineren, doch ik kan me niet voorstellen, dat zij in een val gelokt zijn, omdat ik dan onmiddellijk Miss Mildred zou arresteren. Ik vermoed, dat zij geen kans zien om terug te komen zolang de storm aanhoudt. Ik zal zekerheidshalve het restaurant opbellen....

— Dat hoeft U niet te proberen, Captain Milton, verzekerde James hem. Dat heb ik ook al geprobeerd en het is me niet gelukt. Door de cycloon is de telefoonverbinding met het restaurant verbroken.

— Dat is lelijker, meende de politie-officier. Temeer omdat ik geen kans zie in dit weer de stad uit te komen. We zouden met onze zwaarste wagen nog geen honderd meter over de zee weg rijden. Het is werkelijk ondoenlijk.

— Maar we kunnen toch niet werkeloos blijven toezien? Tenslotte is er een kans dat de heren werkelijk in een val gelokt zijn. En met die kans moeten wij rekening houden, Captain Milton.

— Ik ben het volkomen met U eens, Mr. Parker. Wij moeten er inderdaad rekening mee houden, maar we kunnen jammer genoeg niets ondernemen. Het is werkelijk uitgesloten, dat wij in dit weer het restaurant zouden kunnen bereiken. Heus, wij hebben iets dergelijks al eens meer geprobeerd en wij zijn er nog nooit in geslaagd. Het kost alleen maar nodeloos mensenslevens. U kunt er zich geen voorstelling van maken hoe de zee weg er op het oogenblik uitziet. Een ware hel is het.

— Mag ik dan veronderstellen, dat U er heengaat onmiddellijk nadat de cycloon afneemt, vroeg James enigszins geïrriteerd.

— Dat spreekt vanzelf, Mr. Parker. Zodra de cycloon afneemt zal ik er met enkele mannen naar toe gaan. Doch ik geloof niet, dat Sir Neville en Mr. Houston gevaar lopen.

— Ik hoop het, Captain, zei James toonloos. In ieder geval zou ik graag zien, dat U mij even verwittigt wanneer U er op

uit denkt te gaan. Ik zou het namelijk op prijs stellen U te vergezellen.

— Dat spreekt vanzelf, Mr. Parker.

— Goeden nacht dan, Captain Milton.

— Goeden nacht, Mr. Parker.

James legde de hoorn weer op het toestel en trok de jaloezieën iets op en schoof de gordijnen opzij. Buiten lag de stad in een inktzwarte duisternis gehuld, terwijl de cycloon onbarmhartig te keer ging. Palmbomen zwiepten om tot in een hoek van 60 graden, lantaarnpalen waren als plantjes uit de straat gerukt en het plaveisel en de trottoirs lagen bezaaid met dakpannen.

James keerde weer terug naar het midden van de salon en bleef onder de grote kroonluchter staan met de grote handen in de zakken van zijn pantalon geplant. En terwijl hij zijn hersens pijnigde met de vraag hoe hij zijn meester zo snel mogelijk te hulp zou kunnen snellen, trok men zich in het Sarasota-restaurant maar bitter weinig aan van de cycloon, die op het ogenblik het schiereiland Florida teisterde.

Het Sarasota-restaurant was een groot wit gebouw zonder verdiepingen, dat ongeveer twee mijlen van de zeeweg in het bos op een kaalgehakte plek stond. Het was omgeven door een schitterende tuin, waarin een keur van exotische planten en bloemen groeide. Op het grote parkeerterrein stonden talrijke luxe wagens. De wielen stonden veelal tot aan de assen in de modder, terwijl stromen regen van het glimmende lak afvloeiden.

Van het restaurant waren deuren en luiken gesloten en geen straaltje licht viel er naar buiten. Veel licht was er in feite ook niet binnen de muren van het witte bouwwerk. Tengevolge van de cycloon waren de elektrische leidingen vernield en moest men zich behelpen met kaarsen en olielampen, die te allen tijde voor het gebruik gereed lagen.

Ondanks het noodweer buiten stoorde men zich weinig aan het hinderlijke isolement. De uit zes man bestaande dansband speelde slepende muziek, terwijl een legertje kellners onophoudelijk gerechten en dranken aansleepten.

Aan een tafeltje rechts van de band zaten Mildred Mason en Marlinton. Zij hadden reeds geruime tijd geleden het diner beëindigd en dronken champagne. Marlinton wenkte de kellner en bestelde een koud souper voor twee personen.

— Hoe laat is het nu, Carl? vroeg het meisje. Zeker toch al een uur of één, niet?

— Tien voor half twee, antwoordde Marlinton, een nieuwe sigaret opstekend.

- Heb jij wel eens meer een cycloon meegemaakt?
- Twee keer, zei hij.
- En hoe lang duurt zoiets ongeveer?
- Dat hangt er helemaal van af. Soms maar een paar uur, doch het kan gebeuren dat hij twee, ja zelfs drie dagen aanhoudt.
- Dan kunnen we voorlopig nog voort. Ik maak me bezorgd over die beide mannen, Sir Neville en Mr. Houston.
- Waarom?
- Omdat zij dood voor ons van geen enkel nut meer zijn, antwoordde zij een beetje bits. Wij hebben alleen overwicht op Morgan wanneer zij in leven zijn. Daardoor kan hij voor hun leven vrezen.
- Waarom zouden ze dood zijn?
- Omdat het me nu niet bepaald gezond weer buiten lijkt, antwoordde zij. Als de muziek even ophoudt hoor je duidelijk dat hele bomen afknappen en tegen de grond geslagen worden. Het is best mogelijk, dat er een zware boom op de hut gevallen is en deze verbrijzeld heeft.
- Jij zoekt altijd moeilijke situaties. Waarom zou een boom nu juist op de hut moeten vallen?
- Waarom zou hij er naast vallen? ketste zij terug.
- Bovendien is Luigi bij hen. Van hem zullen we wel horen hoe zij het gemaakt hebben. Ik voor mij hoop maar dat de cycloon tegen de morgen bedaart, opdat we de beide mannen morgenochtend naar Pennsylvania over kunnen brengen. We moeten nu zo snel mogelijk ons plan verder uitwerken. Wij hebben een paar sterke troeven in handen en het zou eeuwig zonde zijn die te laten verlopen.
- Hoe denkt je het plan uit te werken? wilde Mildred Mason weten.
- Wel, wij houden de beide mannen gevangen in de buurt van de oliebronnen van Hafner en stellen ons in verbinding met Morgan. Wij eisen van hem, dat hij iedere poging om de Pennsylvanian Oil Company in handen te krijgen laat varen en bovendien enkele miljoenen crediet verschaft teneinde de maatschappij weer op de been te helpen.
- En denk je dat Morgan op dat voorstel ingaat?
- Ik zie niet in wat hij anders zou kunnen doen, meende Marlinton.
- En hoe wil je hen naar Pennsylvania overbrengen?
- Met een toestel van de Morgan Air Lines. Er staat een twee-motorige machine op het vliegveld, die hoofdzakelijk gebruikt wordt voor vrachtvervoer. Ik zal die kist zelf vliegen en

de beide mannen in twee kisten aan boord laten brengen.

— Je vergeet, dat er in het Okeechobee-Hotel nog een derde lid van hun gezelschap logeert, Carl.

— Je bedoelt die bediende?

— Precies. Wilde je hem vrij laten?

— Waarom niet? Wat moet ik met hem beginnen? Voor hem zal Morgan geen cent over hebben.

— Hij zou de politie bepaalde inlichtingen kunnen verstrekken. Hoe langer ik er over nadenk des te zekerder word ik er van, dat Sir Neville er een voorgevoel van gehad heeft, dat ik probeerde hem in een val te laten lopen.

— Waarom denk je dat?

Ze haalde de schouders op en keek naar de enkele danspaartjes, die over de gladde vloer zweefden.

— Omdat zij beiden te snel naar mijn zin op mijn voorstel ingingen om hier te gaan dineren. Waarschijnlijk hadden ze bedoeld om mij in een val te laten lopen. Zij konden natuurlijk niet weten, dat jij me te hulp kwam.

— Maak je geen zorgen voor de tijd, Mildred, zei Marlinton. In elk geval zitten ze op dit ogenblik veilig vastgebonden in Luigi's hut, terwijl die bediende het hotel niet kan verlaten vanwege de cycloon. Kom, klink nog eens met me.

Hij hief zijn glas op en proostte met zijn knappe tafeldame. Enkele ogenblikken dronken zij zwijgend van hun champagne. Toen zette Mildred haar glas weer neer, stak langzaam een sigaret op en zei fluisterend:

— Heb jij er enig idee van, Carl, wie de leider is van de bende waarvoor we werken?

Even keek hij het meisje scherp aan. Toen begon hij te lachen en antwoordde:

— Niet in het minst. Hoe zou ik het weten kunnen als ik al mijn bevelen telefonisch of schriftelijk krijg vanuit New York. Jij hebt meer reden om te weten wie de „baas" is dan ik.

— Ik? Hoezo?

— Wel, jij was het, die Hafner en mij met de bende in aanraking hebt gebracht.

— Dat zegt niets, Carl. Toevallig kende ik in New York een man, die in de onderwereld goed bekend was. Hij was zelf geloof ik ook een gangster. Hij was het die mij in contact heeft gebracht met de bende. Maar wie de leider is weet ik evenmin. Hoe kon me eigenlijk nooit erg veel schelen.

— En nu plotseling wel?

— Och, neen, ook niet. Maar ik zat er plotseling aan te denken omdat we toch niets anders te doen hebben.

— Pieker er niet over, Milly, zei hij. Wat kan het ons schelen wanneer wij op tijd ons geld ontvangen?

— In zekere zin kan het me natuurlijk wel schelen, omdat we in zeker opzicht dubbel spel spelen. Wij ontvangen ons geld van de „baas” en bovendien dwing je Hafner persoonlijk nog eens om ons zo af en toe geld te zenden. Vroeg je hem gisteren ook al niet om vijf duizend dollar?

— Hoe zou de „baas” daar achter moeten komen? Bovendien heeft Hafner ze betrekkelijk vrijwillig gestuurd omdat ik hem beloofde die schoonzoon van Morgan te ontvoeren. Ik geef toe, dat de „baas” het niet hoeft te weten, maar als hij er achter mocht komen, dan geeft het nog niets.

— Zullen we wat dansen? vroeg zij plotseling.

— Zoals je wilt, zei hij.

Marlinton stond op en leidde haar naar de dansvloer. Op de tonen van een slepende slow-fox zweefden zij beiden over de spiegelgladde vloer in het rond. Ze had haar hoofd tegen zijn schouder gelegd en Marlinton hield het ranke wezentje stevig tegen zich aangedrukt. Zij was mooi, Mildred Mason, en in velerlei opzicht benijdde hij Louis Hafner. De rijke petroleummagnaat kon zich een dergelijke maitresse veroorloven, doch Marlinton kon niet geloven, dat Mildred alleen uit liefde voor de man bij hem bleef. Hafner was meer dan twintig jaar ouder dan zij en bovendien allerminst charmant. Hij was een brutoot, die weinig tact bezat om met vrouwen om te gaan.

Marlinton daarentegen was een charmante, aantrekkelijke vent van goed in de dertig. Rijk was hij niet, doch er waren maar weinig vrouwen die tegen hem bestand waren. En dat was ook het geval met Mildred.

Het had niet lang geduurd voordat zij elkaar in een uiterst intiem rendezvous ontmoet hadden en Marlinton had vanaf dat ogenblik al zijn zinnen op deze vrouw gezet. Hij begeerde haar hartstochtelijker dan welke andere vrouw ook. Niet slechts voor vermaak of ter bevrediging van zijn verlangens, doch als vrouw, die begrip toonde voor zijn moeilijkheden en die naast hem zou staan in het leven.

Doch Mildred Mason was een dure vrouw in ieder opzicht. Zolang hij voor Hafner en de bende werkte kon hij zich wel het een en ander permitteren, doch ook daaraan kwam een einde en dan zou hij weer genoodzaakt zijn te leven van zijn zes honderd dollar, die hij maandelijks als agent van de Morgan Air Lines verdiende. En wat betekende zeshonderd dollar voor twee mensen wanneer een van hen Mildred Mason heette? Zij was gewend een dergelijk bedrag in een dag uit te geven. En ze

was al te veel door de wol geverfd om louter en alleen uit liefde bij een man te blijven. Haar verstand sprak sterker dan haar gevoel.

Slechts in bepaalde gevallen verlangde zij naar een man als Marlinton. Sterk, stevig en goed gebouwd, galant, aantrekkelijk en impulsief. Nu, terwijl zij met haar lichaam tegen zijn sterke borst leunde, zou ze van hem kunnen houden, helemaal van hem alleen en van niemand meer.

Marlinton bespeurde de plotselinge verandering, welke haar gewezen had ondergaan sedert hun voeten de dansvloer beroerd hadden. Hij voelde haar adem tegen zijn wang en haar hartslag tegen zijn borst. De druk van zijn stevige hand op haar rug deed haar lichaam trillen....

— Milly, fluisterd hij.

Met gesloten ogen en zonder naar hem op te zien antwoordde ze:

— Ja?

Hij zei niets meer, doch dacht zoveel te meer. Deze vrouw was in staat een man het hoofd op hol te maken. Voor haar zou een man alles willen doen. Mildred's lichaam verstrakte. Ze sloeg de ogen op en duwde het gevoel van verlangen van zich af. Het mooie droombeeld, dat haar gedurende enkele ogenblikken gevangen gehouden had, bande ze uit haar gedachten.

— Laten we maar weer gaan zitten, Carl, zei ze. Ik ben moe.

— Zoals je wilt, Milly....

Hij leidde haar naar hun tafeltje en schonk vervolgens de glazen nog eens vol.

— Het lijkt wel of het iets rustiger wordt buiten, zei ze plotseling. Kijk, de portier maakt de deur open. Zou het voorbij zijn?

— Het is te hopen, zei hij. Ik zou best een hap frisse lucht kunnen gebruiken. Zullen we eens gaan zien?

Ze stonden op, evenals enkele andere gasten. Bij de deur werd het een dringen van belang, doch de portier hield de massa krachtig tegen.

— De cycloon is voorbij, dames en heren, zei hij. Maar het regent nog erg.

— Kunnen we naar buiten? vroegen vele stemmen tegelijk?

— Indien U dit wenst kunt U naar buiten gaan, antwoordde de portier.

Toen werd plotseling de deur opengerukt en drongen twee individuen naar binnen. Het waren mannen, wier kleren totaal aan farden waren gescheurd. Zij waren tot op het vel doorweekt en zagen er vermoeid en met schrammen getooid uit.

— Wie bent U? vroeg de portier.

— Ik ben Sir Neville Carlisle, antwoordde Templar. Dit is mijn vriend, Mr. Houston, de schoonzoon van Thomas Morgan. Wij werden door de cycloon overvallen en konden het restaurant niet meer tijdig bereiken. Kunnen wij hier schuilen tot de regen voorbij is?

De portier liet de beide vrienden binnen en sloot de deur achter hen. Op hetzelfde oogenblik keken John Templar en Marlinton elkaar precies in de ogen. Een kort oogenblik slechts. Toen duwde Templar enkele omstanders opzij, greep Marlinton in de kraag en diende hem twee snelle kaakstompen toe. Marlinton wankelde achteruit onder het uitslaan van twee vloeken. De omstanders uitten uitroepen van afkeuring en ontstemming, doch Templar stoorde zich er niet aan. De portier scheen echter kordater op te treden. Deze baande zich een weg door de gasten heen en greep Templar bij de arm. Doch op hetzelfde oogenblik had de vuist van Charles de geuniformeerde man tegen de grond doen vallen.

Inmiddels was Marlinton van zijn verbazing bekomen en wilde zich op zijn aanvaller werpen. Templar was evenwel niet van zin zich de kaas van het brood te laten eten en nog voordat de Amerikaan een stap naderbij had kunnen komen was Templar's voet uitgeschoten en had deze de man in de buik getroffen. Kreunend stortte Marlinton op de vloer, waar hij kronkelend van pijn bleef liggen.

Toen klonk er een schot en tegelijkertijd werden enkele olielampen omvergeworpen. De lampen vielen op de grond, de olie stroomde over de houten vloer en vatte vlam zodat in minder dan geen tijd de gehele hal van het restaurant in lichter laaien stond.

Op Marlinton's witte overhemd had zich een rode vlek gevormd, die langzaam groter werd. Ter hoogte van zijn hart een klein gaatje....

De paniek, die in dergelijke omstandigheden placht uit te breken, bleef niet uit. Wild stormde de menigte naar de uitgang, terwijl enkele ouderen onder de voet werden gelopen. De stoffen wandbekleding had reeds vlam gevat, de houten deuren brandden reeds en in de eetzaal werden tafeltjes en stoelen omvergeworpen teneinde zich sneller een weg te kunnen banen in de richting van de nooduitgang. In minder dan geen tijd was het hele restaurant verlaten. Slechts een roerloze gedaante was in de hal achtergebleven, Marlinton....

HOOFDSTUK II.

Waarin een minnaar zich bedrogen acht en de brandweer van Miami met groot materiëel uit moet rukken.

Mildred Mason kon zich niet precies realiseren wat er gebeurd was. Ze herinnerde zich, dat zij met Marlinton naar de uitgang was gelopen en dat plotseling twee mannen naar binnen waren gekomen. Met enige moeite had zij hen herkend als Sir Neville Carlisle en Charles Houston, die zij met een truc in handen van Marlinton had gespeeld. Sir Neville Carlisle had zich op Marlinton geworpen en hem tegen de grond geslagen. Op hetzelfde moment had iemand geschoten, terwijl onmiddellijk daarop de hele hal van het restaurant in een zee van vlammen veranderd was.

Iemand had haar vastgegrepen en door het restaurant in de richting van de nooduitgang getrokken. Buiten gekomen had de onbekende haar door de plenzende regen meegenomen over het parkeerterrein. De man had het portier van een wagen geopend en haar naar binnen geduwd. Zelf was hij achter het stuur gekropen en had vol gas gegeven.

Door de ingang van het restaurant stormden de gasten in paniekstemming naar buiten. Iedereen zocht in de zware slagregen zijn wagen teneinde zich zo snel mogelijk van het brandende gebouw te verwijderen.

Ze haalde diep adem en keek naar links teneinde het gezicht van haar ontvoerder te ontwaren. Ongetwijfeld was hij het geweest, die op Marlinton geschoten had. Ze had de rode bloedvlek op diens overhemd gezien.

Het was te donker in de wagen om iets van het gezicht te zien. Zij keek zwiingend voor zich uit en volgde de sterke stralenbundel van de beide koplampen, die zich door de duisternis van het bos boorde.

Plotseling begon de man te spreken:

— Ik ben niet tevreden over je gedrag, Mildred, zei hij.

Tegelijkertijd slaakte de jonge vrouw een uitroep van verbazing:

— Louis.... jij?

Louis Hafner lachte gemeen, terwijl hij even vaart minderde om voor een omgevallen boom uit te wijken. Toen drukte hij de gaspedaal weer in en reed hij in onverminderd tempo verder.

— Ja, ik ben het, Mildred.

— Maar hoe kom je hier verzeild? vroeg zij verbaasd. Ik dacht dat je in Stoneboro zat. Marlinton heeft gisteren nog met je getelefoneerd.

— Precies. Gisteren zat ik in Stoneboro en vandaag ben ik naar Miami gevlogen om zelf de zaak in handen te nemen. Marlinton is een ordinaire oplichter en jij bent een bedriegster.

— Ik? Een bedriegster? Hoe durf je?

— Is het soms niet waar? Gisteren belde hij me op om me nog eens vijfduizend dollar af te persen. Hij zou daarvoor de schoonzoons van Morgan gevangen nemen. En wat zie ik? Enkele ogenblikken geleden komt de schoonzoons van Morgan met nog iemand het Sarasota-restaurant binnen en krijgt Marlinton een pak op zijn ziel.

— Dus jij.... jij schoot Marlinton dood?

Hafner grinnikte.

— Ja, ik schoot hem dood. In de eerste plaats om hem te straffen voor zijn smerige rol. Hij perste mij geld af en ging van dat geld met jou uit. Jij bedroog me eveneens. Bovendien heb ik bewijzen in handen, dat je met Starke in het Okeechobee-Hotel in een kamer gelogeerd hebt. Heb je hiervoor soms een afdoende verklaring?

— Starke en ik moesten de indruk wekken een getrouwd paar te zijn.

Hafner lachte gemeen.

— En dacht je dat ik dat zou moeten geloven? Haha, jij hebt op een lage wijze geprofiteerd van mijn dwangpositie. Je hebt me over willen leveren aan een bende oplichters. Maar Hafner zal er voor waken dat dit niet gebeurt. Ik heb afgerekend met Marlinton, zoals hij afrekenende met Starke. Hij heeft Starke vermoord. Daarna wiep je je in de armen van Marlinton, die zogenaamd voor mij werkte. Ik heb er de bewijzen van in handen.

— Dat lieg je, riep Mildred uit, die wist, dat Hafner niets bewijzen kon. Je kunt niets bewijzen, noch omtrent Starke, en nog minder omtrent Marlinton.

— Dacht je dat? Dan vergis je je toch lelijk, liefje. Enfin, we zullen er straks op een rustig plekje wel verder over praten. We zullen eerst maken zo ver mogelijk van Miami weg te komen.

— Waar wil je naar toe? Waar breng je me heen, Louis?

— Dat zul je wel zien, Milly-lief. Je kunt beter niet zoveel vragen. We....

Plotseling werd hun weg geblokkeerd door een tegenligger. Het bospad was op deze plaats versperd door een omgewaaide boom, die half over de weg lag en voor de opengebleven ruimte bevond zich een andere wagen, die uit tegenovergestelde richting kwam.

Hafner stopte en draaide het portierraampje omlaag.

— Als U even terugrijdt kan ik passeren, riep hij.

Het portier van de andere wagen werd geopend en twee mannen stapten uit. Een van hen was Captain Milton van de Staatspolitie, de ander was James Parker.

De politiemann kwam op de wagen van Hafner toe en zei:

— Staatspolitie. . . . Captain Milton. Mag ik even Uw papieren zien?

— Papieren? vroeg Hafner. Waarom?

— Omdat ik er om vraag.

Captain Milton hield zijn hand uitgestrekt en onwillig deponeerde Hafner er zijn papieren in. Inmiddels had James een blik geworpen door de voorruit en de jonge vrouw herkend als Mildred Mason.

— Komt U van het Sarasota-restaurant? vroeg Milton.

Hafner bromde bevestigend.

— Mag ik de papieren van de dame ook even zien?

— Die heeft ze waarschijnlijk niet bij zich, antwoordde Hafner. Wij konden niet meer terug naar ons tafeltje om haar tasje op te halen. Ternaauwernood konden we door de nooduitgang naar buiten komen.

— Die dame is Miss Mildred Mason, mengde James Parker zich in het gesprek. Ik herkende haar onmiddellijk.

— Miss Mildred Mason? herhaalde Captain Milton. Wel, wel, Miss Mason. Waar zijn overigens Uw vrienden?

— Vrienden? Welke vrienden? Ik heb hier geen vrienden. Deze heer is mijn vriend.

Captain Milton grijsde.

— Ik bedoel Sir Neville Carlisle en Mr. Houston, Miss Mason. U verliet met deze beide heren vanavond om acht uur het Okeechobee-Hotel om in het Sarasota-restaurant te gaan dineren. Ja, ja, U ziet, dat ik van alles op de hoogte ben. Welnu, waar zijn deze heren?

— Ik ben ze tijdens de paniek in het restaurant kwijt geraakt, antwoordde zij.

— En toen liep U plotseling deze vriend tegen het lijf en bent U er met hem vandoor gegaan.

— Ik verbied U op een dergelijke wijze tegen deze dame te

spreken, zei Hafner opgewonden. De politie moet nu eindelijk maar eens haar plaats weten.

— Precies, Mr. Hafner. Wij weten thans onze plaats. Wilt U maar zo vriendelijk zijn Uw wagen te keren en rechtsomkeert te maken?

— Waarom?

— Omdat ik het U zeg. Dit is een bevel, Mr. Hafner. Rechtsomkeert mars....

— Ik denk er niet aan, antwoordde de oliemagnaat.

Captain Milton floot even en onmiddellijk kwamen twee geuniformeerde agenten uit de politie-wagen te voorschijn.

— Blijft U bij Uw beslissing, Mr. Hafner? vroeg Milton.

— Okay, antwoordde Hafner. Maar ik laat het hier niet bij. U hebt geen enkele reden mij in mijn bewegingsvrijheid te hinderen.

— We zullen zien, antwoordde de politie-officier. Rijdt U maar voor....

Hafner liet de wagen met tegenzin draaien en reed dan terug naar het Sarasota-restaurant, gevolgd door de politiewagen.

Reeds vanaf geruime afstand kon men de rode gloed van de brand waarnemen. Het bladerdek was ver in de omtrek met een rossige gloed overgoten, terwijl dikke rookwolken naar de donkere hemel opstegen. Het was een machtig gezicht.

De vele bezoekers, die allen bij hun wagens hadden post gevat, schenen geen aanstalte te maken huiswaarts te keren. Zij stonden rustig het angstaanjagend schouwspel der brand gade te slaan, terwijl niemand iets ondernam om het vuur te blussen.

Er was ook betrekkelijk weinig aan te doen. De enige waterleiding in het bos bevond zich in het brandend gebouw en de brandweer uit Miami was nog niet gearriveerd.

Juist toen de wagens van Hafner en Captain Wilton de parkeerplaats bereikten, woedde de brand op zijn felst. Vonken vuur werden hoog de lucht ingeslingerd en doofden uit wanneer zij terugvielen op het doorweekte bladerendek of de modderige bodem. De regen had inmiddels wat afgenomen en het was nog slechts een druilig motregentje, dat traag omlaag dwarrelde.

Templar en Charles liepen tussen de kijkende mensen door en zochten vergeefs naar Mildred Mason.

— Die zal er wel vandoor zijn gegaan, meende Charles. Volgens mij is zij het, die Marlinton heeft doodgeschoten.

— Heb je het gezien? wilde Templar weten.

— Gezien heb ik het niet. Maar wie zou het anders hebben

kunnen doen? Trouwens ik heb de hele vrouw niet gezien. Ik zag alleen Marlinton toen jij hem in zijn kraag greep.

— Hoe kun je dan beweren, dat Mildred Mason hem over hoop geschoten heeft?

Charles Houston moest het antwoord op deze vraag schuldig blijven. Maar plotseling vatte hij zijn vriend bij de arm en wees in de richting van het bospad.

— Kijk eens wie daar aankomen, zei hij. Dat zijn warempel James en Captain Milton.

— Ja, inderdaad. James heeft natuurlijk Milton gewaarschuwd over ons lange uitblijven.

De beide vrienden liepen snel op de nieuwaangekomenen toe en drukten beiden hartelijk de hand.

— Marlinton werd kort geleden vermoord, Captain, annonceerde Templar. Hij bevond zich hier in gezelschap van Mildred Mason, die spoorloos verdwenen is.

Captain Milton trok de wenkbrauwen op en zei:

— Marlinton vermoord? En hij was in gezelschap van Mildred Mason? En Mildred Mason ging er ijlings vandoor? Heren, maar dat kan niet anders betekenen dan dat Mildred Mason en haar vriend iets hebben uit te staan met deze moord.

— Haar vriend? Welke vriend bedoelt U? vroeg Charles.

— Ik bedoel een zekere Mr. Louis Hafner in wiens gezelschap ik haar op het bospad tegenkwam. Zij reden in een grote Sedan in de richting van de zeeweg.

— Louis Hafner? fluisterde Templar ontsteld. Zegt U Louis Hafner, Captain?

— Ja, inderdaad. Kent U die man?

Templar keek een ogenblik zijn jonge vriend aan en antwoordde dan:

— Kennen doe ik hem niet, althans niet persoonlijk, maar zijn naam zegt mij een hele hoop. Louis Hafner is namelijk de directeur en mede-eigenaar van de Pennsylvanian Oil Company, die aan de rand van een faillissement staat. En Hafner is de man, die een bende in de arm heeft genomen om het Morgan-concern te terroriseren. Marlinton, Starke, Mildred Mason en anderen staan in dienst van deze bende en ik zie geen andere oplossing voor dit verschijnsel....

— Maar zij beweert de vriendin te zijn van Louis Hafner, meende Captain Milton.

— Waarom zou zij niet? antwoordde Templar. Zij was het ook, die ons vanavond in een val lokte door ons uit te nodigen met haar te dineren in het Sarasota-restaurant. Onderweg werd

onze wagen aangehouden door Marlinton en een helper die ons gevangen namen en opsloten in een hut niet ver hier vandaan. Door de cycloon werd de hut zo goed als verbrijzeld en gelukte het ons los te komen van de stoelen waarop men ons had vastgebonden. In het noodweer zijn wij hier naar toe gekropen. Wij wisten ons toegang te verschaffen tot het restaurant en nauwelijks waren wij binnen of ik stond recht tegenover Marlinton. Ik greep hem in zijn nek en sloeg hem tegen de grond. Op hetzelfde ogenblik werd er een schot gelost en Marlinton bleef dodelijk gewond liggen. Dezelfde persoon, die het schot loste, gooide ook een paar petroleumlampen om zodat de olie brandend over de vloer liep en in een minimum van tijd de hele tent in vuur en vlam zette. Als U vertelt, dat Mildred Mason in gezelschap van Louis Hafner uit de richting van dit restaurant kwam, dan kan het niet anders of Louis Hafner is de man, die op Marlinton geschoten heeft.

— Maar waarom? vroeg Captain Milton.

— Waarschijnlijk is het motief tot de moord wraak of jaloezie. Mildred Mason is waarschijnlijk de maitresse van Hafner. Wellicht heeft zij hem bedrogen met Starke en Marlinton. Hafner was vanavond in het Sarasota-restaurant en heeft Marlinton en Mildred Mason gadeslagen. Waarschijnlijk gingen de beide jongelui te intiem met elkaar om volgens Hafner's opvattingen. Ik geloof ook wel, dat er een kleine idylle bestond tussen Marlinton en het meisje. In elk geval heeft hij deze idylle dan met zijn dood moeten betalen.

— Ik kan me niet voorstellen, dat jaloezie het enige motief tot de moord is geweest, antwoordde Captain Milton. Louis Hafner heeft de hele avond de tijd gehad om Marlinton van kant te maken. Hij heeft tijd genoeg gehad om hem neer te schieten en het restaurant in brand te steken. Waarom deed hij het eerst toen U hem neersloeg?

— Omdat toen eerst de cycloon had opgehouden en bovendien Mr. Houston en ik plotseling het restaurant binnenkwamen. Ik sloeg Marlinton neer en Hafner vreesde waarschijnlijk, dat zijn prooi hem zou ontgaan.

— Mogelijk, meende de politie-officier. We zouden het in elk geval eens aan Hafner persoonlijk kunnen vragen.

— Waar zijn ze?

— In hun wagen onder bewaking van enkele mijner mannen.

De vier mannen liepen over het parkeerterrein in de richting van Hafner's wagen, die door twee geuniformeerde agenten bewaakt werd. Hafner zat achter het stuur en Mildred Mason naast

hem. Hij zag er bleek uit en zijn ogen draaiden angstig heen en weer. Mildred Mason was evenwel de kalmte in persoon. Ze zat rustig een sigaret te roken en keek geïnteresseerd naar het spel der vlammen op het dak van het restaurant.

Captain Milton ging voor het portier staan en legde zijn elleboog op het neergelaten raampje, terwijl hij de olie-magnaat diep in de ogen keek.

— Waarom vermoordde U Marlinton, Mr. Hafner? vroeg hij. Templar, Charles en James waren inmiddels naderbij gekomen en hadden zich om de officier geschaard. Toen Templar Mildred Mason recht in het gezicht keek, sloeg zij de ogen neer en rookte zwijgend door.

— Vermoord? riep Hafner quasi verbaasd uit. Ik? Bedoelt U, dat ik iemand vermoord zou hebben?

— Precies, antwoordde Milton. Carl Marlinton namelijk.

Louis Hafner begon schamper te lachen en haalde de schouders op.

— En wie is die Mr. Marlinton als ik vragen mag?

Captain Milton grinnikte, terwijl hij uit zijn zak een pakje sigaretten nam. Na er een opgestoken te hebben zei hij:

— Kom, kom, Mr. Hafner, waarom speelt U nog langer comédie? U ziet toch wel in, dat het zinloos is om te blijven ontkennen. Deze heren hier hebben zelf gezien, dat U op Marlinton geschoten hebt. Kom, geef het nu maar toe.

— U bent volslagen gek, antwoordde Hafner boos. Ik zeg U voor eens en voor het laatst dat ik nog nooit in mijn leven iemand vermoord heb. En thans zou ik graag naar Miami terug willen gaan.

— Dat kan, Mr. Hafner, antwoordde Milton. Niets liever dan dat. Misschien komt U in Miami tot andere gedachten, hè? De cellen in het hoofdbureau zijn wel niet zo erg comfortabel, doch U zult zich een beetje moeten behelpen.

Hafner draaide met een ruk het hoofd om en keek de politie-officier met toegeknepen ogen aan.

— Betekent dit soms, dat ik onder arrest sta? vroeg hij tussen de tanden door.

Milton knikte.

— Precies. U bent erg vlug van begrip, Mr. Hafner. Ik arresteer U wegens moord op Marlinton, ongeveer een half uur geleden.

— Maar ik....

— Houd je mond, Louis, mengde Mildred zich plotseling in het gesprek. Je weet heel goed wat je gedaan hebt.

Captain Milton, die aanstalte maakte om zich naar zijn eigen wagen te begeven, draaide zich weer om en keek door het portierraampje naar binnen.

— Zo, zo, Miss Mason. Kunt U mij misschien precies vertellen, wat Mr. Hafner wel of niet gedaan heeft?

Ze knikte.

— Hafner heeft Marlinton vermoord. Ik heb het weliswaar niet gezien, maar hij heeft het me zelf bekend. En bovendien heb ik gezien, dat hij een revolver uit het raampje wierp toen wij door U gevolgd terugreden naar hier.

Milton begon te grijnzen en tikte het meisje gemoedelijk op de schouder.

— U bent een verstandige vrouw, Miss Mason, zei hij.

— Jij smerige...., begon Hafner.

— Houd je mond, Hafner, beval Milton hem. Als ik met deze dame in gesprek ben heb je maar te zwijgen. Versta je?

— Ik zeg U, dat zij liegt. Ze fantaseert, ze wil zich wreken op mij omdat ik haar niet genoeg betaal naar haar zin. Maar ze liegt het, zeg ik U. Ik heb haar niets gezegd en ik heb helemaal geen revolver uit het raampje gegooid. Zij probeert de bordjes te verhangen, Captain. Zij is het die Marlinton vermoordde. Ik heb het zelf gezien en om haar te redden heb ik haar meegenomen. Ik heb inderdaad een revolver uit de wagen gegooid toen we terugreden. Maar dat was haar revolver, waarmee ze Marlinton doodgeschoten heeft. En nu wil ze de schuld op mij schuiven. Maar dat zal niet gaan. Ik zal me terstond met mijn advocaat in verbinding stellen.

— Dat kunt U doen op het hoofdbureau, Mr. Hafner, zei Milton, die een ogenblik scheen te twijfelen. Ik moet U beiden verzoeken mee te gaan naar het bureau. Daar zullen wij Uw beweringen controleren en zien wie er nu de waarheid spreekt en wie er gelogen heeft.

— Het is zoals ik U gezegd heb, Captain, hield Mildred Mason voet bij stuk. Ik heb Marlinton helemaal niet vermoord. Waarom zou ik?

— Omdat hij geprobeerd heeft je te chanteren, zei Hafner.

— Jij lelijk zwijgn, siste Mildred Mason. Ik zal je....

Ze had haar handen uitgestoken en wilde juist Hafner het gezicht open krabben. Doch Milton had juist bijtijds het portier openerukt en haar tegengehouden.

— Kom, Miss Mason, windt U niet op. Stapt U maar uit en gaat U in de andere wagen zitten. Ik houd Hafner wel in de gaten. We gaan voorlopig eerst terug naar het hoofdbureau. Daar zullen we wel verder zien.

Hij gaf de jonge vrouw over aan de beide agenten, die haar naar de politiewagen brachten, en vervolgens liet hij Hafner opschikken om zelf achter het stuur plaats te nemen. Templar, Charles en James namen op de achterbank van de wagen plaats en toen ging het in snelle vaart terug naar de stad, naar het hoofdbureau van de Federale Politie om er een nauwkeurig onderzoek in te stellen naar de waarheid van Hafner's en Mildred's woorden.

Juist toen de wagens draaiden en het bospad insloegen, kwamen twee brandweerwagens uit Miami het terrein opgereden om de brand te blussen. Toen was het echter al te laat.

— o —

HOOFDSTUK III.

Waarin de drie vrienden zich verkwikken met een verfrissend bad en enkele uren slaap en een scheepsbouwer met een bierbrouwer aan tafel zit.

Dadelijk na hun aankomst in Miami begaven de drie vrienden zich naar het Okeechobee-Hotel om zich te baden en enkele uren rust te nemen teneinde de volgende morgen weer fris en monter aanwezig te zijn bij het politionele verhoor van Louis Hafner en Mildred Mason, die zolang in twee cellen van het Hoofdbureau der Federale Politie waren opgesloten.

Captain Milton had zich evenwel geen rust gegund. Na een grondige bestudering van Hafner's en Mildred Mason's papieren — die van het meisje lagen in haar kamer in het Okeechobee-Hotel — had Captain Milton zich telefonisch in verbinding gesteld met de politie-autoriteiten in New York en Stoneboro. Dit contact met zijn collega's had zeer zeker vruchten afgeworpen, want er waren verscheidene dingen aan het licht gekomen omtrent Mildred Mason's indentiteit.

Toen Templar dan ook de volgende morgen de kamer van Captain Milton betrad, trof hij deze aan in een opgeruimd humeur achter zijn bureau zittend.

— U ziet er uit alsof U de klok in het rond geslapen hebt, Captain, zei Templar nadat hij plaats had genomen. En toch weet ik, dat U vannacht geen bed gezien hebt.

— Inderdaad, gaf Milton glimlachend toe. Ik heb al in vier en twintig uur niet geslapen. Maar een koude douche en een paar koppen koffie doen een hoop, Sir Neville. Ik voel me tenminste zo fris als een jong hoentje.

— Nog iets nieuws?

— Ik heb de gevangenen nog niet verhoord, antwoordde Milton. Maar wel heb ik mij in verbinding gesteld met de politie in New York en Stoneboro.

— En?

Milton maakte een veelbetekenend gebaar met zijn rechterhand. Hij nam een vel beschreven papier voor zich en antwoordde:

— Miss Mildred Mason blijkt in de eerste plaats onder een valse nam in het register van haar hotel ingeschreven te zijn. Haar voornaam is inderdaad Mildred, doch haar achternaam luidt Ramsay. Zij heet Mildred Ramsay en is gehuwd met Simon Ramsay, de directeur van de Morgan Air Lines.

Templar liet een fluitend geluid horen en knikte veelbetekenend.

— Zo, zo, zei hij, nu begin ik er iets van te begrijpen. Uiteindelijk kunnen wij dus aannemen, dat die Ramsay de stuwkracht is van de hele corruptie.

— Dat vermoeden heb ik tenminste alhoewel wij het eerst nog zullen moeten bewijzen. Louis Hafner is getrouwd en heeft vier kinderen. Doch de politie van Stoneboro kon mij verzekeren, dat hij zeer intiem bevriend was met een jonge vrouw, die zich Mildred Mason noemde. Zij had in Stoneboro een klein huisje, dat op haar naam stond, doch dat door Hafner was aangekocht door middel van een plaatselijk makelaarskantoor.

— Zou Hafner haar ware identiteit vermoeden of weten? vroeg Templar.

— Eerlijk gezegd geloof ik dat niet, Sir Neville, luidde het antwoord. Ik ben eerder van mening, dat het echtpaar Ramsay een zeer smerige rol speelt in deze affaire, en dat Hafner het slachtoffer geworden is van de een of andere uiterst geraffineerde misdadiger, die in dit geval niemand anders dan Ramsay zelf zou kunnen zijn.

— Maar welke rol speelde Marlinton dan in deze affaire?

Captain Milton haalde de schouders op en begon een pijp te stoppen.

— Dat weten wij nog niet, Sir Neville. In elk geval kunnen wij aannemen, dat Marlinton een lid was van Ramsay's bende en tot dit lidmaatschap was overgehaald door Mevrouw Ramsay alias Mildred Mason.

— Zouden wij Hafner niet eens een verhoor kunnen afnemen? stelde Templar voor.

— Precies wat ik van plan was, Sir Neville. Ik wilde alleen even wachten tot U hier was opdat U bij dit verhoor aanwezig zou kunnen zijn.

— Daarvoor ben ik U werkelijk erkentelijk. Laat U hem dan maar komen, zou ik zeggen.

Captain Milton belde en enkele ogenblikken later trad een agent binnen, die opdracht kreeg de arrestant Hafner binnen te brengen.

Louis Hafner zag er vreselijk uit. Zijn haren zaten door de war, zijn boord en colbertje waren verkreukeld, evenals zijn

pantalon trouwens en hij zag er vermoeid en afgemat uit.

— Mr. Hafner, begon Captain Milton, gaat U zitten. Wij wilden enkele ogenblikken met U praten.

Hafner ging op een aangewezen stoel zitten en streek met een bevende hand over zijn gezicht. Zijn ogen rolden koortsachtig in de kassen heen en weer en zijn ademhaling was zwaar en gejaagd.

— Mr. Hafner, hervatte Milton, U moet er van doordrongen zijn, dat ieder woord dat U spreekt wordt vastgelegd op een dictafoon en ik raad U dus aan de zuivere waarheid te zeggen en niets dan de waarheid. Voor alles wil ik U er op attent maken, dat ik mij in de afgelopen nacht in verbinding heb gesteld met de politie-autoriteiten in New York en Stoneboro en dat ik verschillende interessante dingen te weten ben gekomen met betrekking tot Uw identiteit en die van Miss Mildred Mason. In de eerste plaats is mijn beschuldiging van moord nog steeds van kracht. Wij hebben thans reeds overtuigende bewijzen in ons bezit. Onder andere werd de revolver gevonden waarmede Marlinton vermoord werd. Het wapen werd gevonden op het bospad niet ver van het Sarasota-restaurant en slechts Uw vingerafdrukken komen er op voor, Mr. Hafner, en niet die van Miss Mason. Dit is reeds een heel sterk bewijs van Uw schuld. Bovendien hebben wij enkele personen kunnen opsporen, die getuige geweest zijn van het schot. Zij beweren eenstemmig, dat het een man was, die het schot gelost heeft, en hun beschrijving van de persoon komt volkomen overeen met Uw signalement. Bent U bereid te bekennen op Marlinton te hebben geschoten en hem te hebben vermoord?

Het bleef geruime tijd stil in het vierkante vertrek. Slechts het zoemen van de elektrische klok boven de deur verbrak de intense stilte. Templar en Milton wachtten in grote spanning op het antwoord van de arrestant.

Toen opende Hafner de lippen en zacht sprak hij:

— Ja, ik heb Marlinton vermoord, maar . . . .

— Met voorbedachte raden? vroeg Milton.

Weer bleef het even stil. Opnieuw klonk Hafner's nauwelijks verstaanbare stem:

— Ja, met voorbedachte raden heb ik hem vermoord. Hij chanteerde me, bedroog me en maakte me steeds meer geld afhankelijk.

— Op welke wijze probeerde hij U te chanteren, Mr. Hafner? vroeg Milton.

— Hij wist, dat ik getrouwd was en vier kinderen had. Hij wist ook, dat ik een verhouding had met Miss Mason en dat ik

in Stoneboro een huisje voor haar had gekocht. Met die wetenschap perste hij me geld af. Bovendien had hij zelf een verhouding met Miss Mason aangelegd. Zij scheen niet afwijzend tegenover hem te staan en ook zij probeerde me verscheidene malen te chanteren. Ik zag geen andere uitweg.

Milton maakte enkele aantekeningen en toen vatte Templar plotseling het initiatief.

— Mr. Hafner, zei hij, het is mij bekend, dat Uw maatschappij, de Pennsylvanian Oil Company gewikkeld is in een strijd op leven en dood met het Morgan-concern.

— Hoe weet U dat? riep Hafner verschrikt uit.

— Omdat ik de particuliere detective ben van Mr. Morgan en in gezelschap van diens schoonzoon, Mr. Houston, in Miami vertoef om een onderzoek in te stellen naar de bomaanslag op het vliegtuig van de Morgan Air Lines. U hebt een bende in de arm genomen om het Morgan-concern te terroriseren en zowel Marlinton als Mildred Mason hebben hierbij een voorname rol gespeeld. Vertelt U mij eens precies hoe dit alles in zijn werk gegaan is.

Hafner zuchtte diep en maakte een handbeweging ten teken, dat hij graag zou willen roken. Templar offereerde hem een sigaret en vuur en toen begon Hafner te spreken.

— De Pennsylvanian Oil Company was een goed renderend bedrijf met een groot aandelenkapitaal. In zekere zin waren wij natuurlijk een concurrent van de Morgan Oil Company, doch beide maatschappijen verdienden veel geld en iedereen was tevreden. Toen leerde ik het vorig jaar een jonge vrouw kennen, Mildred Mason. Zij vertoefde enkele weken in Stonboro en ik werd verliefd op haar. Toen onze verhouding vastere vormen begon aan te nemen kreeg ik eens een dreigbrief uit New York, waarin men mij preste de olieproductie tegen lagere prijzen op de markt te brengen teneinde de dividenden te drukken. Aanvankelijk weigerde ik, doch de vertegenwoordiger van een vreemd land bood aan mijn gehele productie op te kopen tegen een prijs, die aanmerkelijk lager lag dan de officiële marktprijs. Ik zwichtte onder talrijke bedreigingen en sloot het contract af. Onze inkomsten daalden natuurlijk sterk en diverse maatschappijen begonnen tegen mij te ageren. Totdat de buitenlandse mogendheid de betalingen begon te traineren en wij zonder liquide middelen kwamen te zitten. Er werd een haatcampagne tegen mij op touw gezet omdat ik tijdens de oorlog via eigen tankschepen brandstof had geleverd aan Duitse en Japanse oorlogsschepen. Mijn bedrijf ging achteruit, ik moest credieten opnemen, aandelen verkopen en Thomas Morgan kocht deze aan-

delen op, gaf credieten op onderpand van gebouwen en productie en weldra waren alle aandelen, behalve mijn eigen bezit in handen van het Morgan-concern. Ik sprak over deze moeilijkheden met Mildred Mason en zij raadde mij aan mijn toevlucht te nemen tot een benedeleider, die in een ommezien van tijd het hele Morgan-concern waardeloos zou maken. Opnieuw zwichtte ik. Zij kende iemand, die een machtige bende dirigeerde en ik betaalde totdat ik niet meer kon. Marlinton betaalde ik nog extra en Mildred eveneens. En nu sta ik voor een faillissement....

— Wie is die benedeleider? wilde Captain Milton weten.

— Vraagt U het Miss Mason, luidde het antwoord. Ik ken hem niet en heb hem nimmer ontmoet of gezien. Zij was de contactpersoon.

— Maar hoe kon U weten, dat die bende inderdaad het Morgan-concern zou gaan terroriseren?

— Ik zag de resultaten. Vele arbeiders uit Morgan's fabrieken legden het werk neer, er werd gesaboteerd in de fabrieken, de aanslag op het vliegtuig van de Morgan-Airlines etc. Maar ik moest maar steeds betalen en betalen, en nu kan ik niet meer. Ik kan niet meer voor of achteruit en sta finaal met mijn rug tegen de muur. Ik besloot onmiddellijk naar Miami te vliegen en zelf de leiding in handen te nemen. Marlinton had me beloofd Morgan's schoonzoon, Mr. Houston, te ontvoeren en hem slechts vrij te laten op voorwaarde, dat Morgan zijn actie zou stoppen en mij een aanzienlijke schadeloosstelling zou betalen. Toen ik hier aankwam merkte ik al spoedig, dat Marlinton en Mildred heel intiem met elkaar om gingen. Gisteravond ging ik toevallig dineren in het Sarasota-restaurant en toen ontmoette ik er Marlinton en Mildred. Ik ontstak in woede, voelde me aan alle kanten bedrogen en opgelicht en toen ik tot overmaat van ramp plotseling Mr. Houston binnen zag komen kon ik me niet meer beheersen. Hij was in gezelschap van deze heer, die Marlinton tegen de grond sloeg. Ik merkte dus, dat Mr. Houston nog steeds vrij rondliep en ik schoot Marlinton door het hart en stak het restaurant in brand. Daarna trok ik Mildred mee en verdween met de wagen.... Ik hield nog steeds van haar....

Toen Hafner uitgesproken was bleef het lange tijd stil in de kamer. Captain Milton had vele aantekeningen zitten maken en Templar had aandachtig zitten luisteren naar Hafner's bekentenissen en verklaringen. Hij had alle reden om aan te nemen, dat de man de waarheid had gesproken en schoon schip wilde maken.

— Het spreekt vanzelf, Mr. Hafner, dat U zich zult hebben te verantwoorden wegens moord met voorbedachte raden en

wegens brandstichting, zei Captain Milton na enige tijd. Hebt U soms nog iets aan Uw verklaring toe te voegen?

— Alleen, dat ik ten zeerste ontstemd was toen ik merkte, dat de bende, die ik geëngageerd had, zelfs niet voor moorden terugdeinsde. Ik kante mij fel tegen de moord op Starke, doch Mildred lachte mij uit. Ik ben bereid de consequenties van mijn daden te aanvaarden. Er is voor mij geen andere uitweg. Ik ben volkomen geruïneerd, en er staan ontzettende schulden op de maatschappij. Als Morgan wil kan hij mijn aandelen overnemen. . . .

— U blijft er dus bij, dat U de identiteit van de bendeleider niet kent? wilde Milton weten.

Hafner schudde het hoofd.

— Ik ken hem niet, zoals ik reeds zei.

— Kent U Mildred Mason's ware naam? vroeg Templar plotseling.

Hafner's ogen gingen wijder open en er lag verbazing in zijn blik.

— Mildred's ware naam? herhaalde hij. Heet zij dan geen Mason?

Templar schudde het hoofd.

— Neen, zei hij. Haar ware naam luidt Mildred Ramsay. Zij is de vrouw van Simon Ramsay, de directeur van de Morgan Air Lines. En ik heb een heel sterk vermoeden, Mr. Hafner, dat deze Simon Ramsay de leider is van de bende, die U in de arm genomen hebt. Volgens mijn voorlopige theorie is het Ramsay's bedoeling geweest het gehele Morgan-concern in handen te krijgen. Hij heeft dit willen bereiken via de Pennsylvanian Oil Company. Ik moet zeggen, dat zijn opzet had kunnen gelukken. Het hele plan was verduiveld geraffineerd opgezet.

— Hij zou dus zijn vrouw. . . .

— Als werktuig gebruikt hebben. Inderdaad, vulde Templar aan. Het bezit van het Morgan-concern was hem meer waard dan de eerbaarheid van zijn eigen vrouw. Door de sabotage in het Morgan-concern zouden de aandelen dalen op de beurs. Ramsay vermeerderde zijn vermogen met het geld, dat hij U afperste en liet betalen. Nog enkele maanden en voor een paar miljoen zou hij misschien het hele Morgan-concern hebben kunnen overnemen. Misschien lijkt dit wel erg fantastisch, doch de mogelijkheid was zeker niet uitgesloten. Bovendien zou hij ook nog de Pennsylvanian Oil Company in zijn bezit hebben gekregen.

— Ik kan haast niet geloven dat dit alles had kunnen gelukken, zuchtte Hafner. Wat moet ik dom geweest zijn.

— Mensen, die gehoor geven aan dreigbrieven zijn altijd dom,

Mr. Hafner, zei Captain Milton. Liever een stevige ruzie met Uw vrouw, desnoods een echtscheiding, dan zich te laten uitzuigen door een chanteur. Moord en zelfmoord zijn veelal de uiteindelijke gevolgen hiervan. Ik heb heus meerdere van dergelijke gevallen meegemaakt in mijn loopbaan van politiemann. U begrijpt, Mr. Hafner, dat wij U in deze omstandigheden vast moeten houden en dat U zich voor het gerecht zult hebben te verantwoorden.

— Denkt U....

Hafner hield op met spreken en keek de beide mannen onderzoekend aan.

— Wat bedoelt U? vroeg Captain Milton.

— Denkt U.... dat men mij de doodstraf zal geven?

Captain Milton trok een bedenkelijk gezicht en speelde in gedachten met zijn potlood. In wezen had hij medelijden met deze man, die het slachtoffer geworden was van een gevaarlijk en geraffineerd sujet, die niet geschroomd had te roven en te moorden teneinde zijn vermogen te vergroten.

— Ik weet het natuurlijk niet, Mr. Hafner, antwoordde hij. Doch ik geloof persoonlijk, dat U er met een lange gevangenisstraf af zult komen. Het gerechtshof zal de omstandigheden in aanmerking nemen waaronder U de moord gepleegd hebt.

De officier drukte op het belletje en de agent verscheen weer. Captain Milton maakte een handgebaar en Hafner werd weggeleid.

— Laat Miss Mason hier komen, Vandyke, zei hij.

Mildred Ramsay alias Mildred Mason zag er heel anders uit dan Hafner, haar minnaar. Ze was fris gewassen en gekapt, terwijl een dun laagje poeder haar wangen bedekte. Haar lippen waren vuurrood van het lippenstift en haar nagels keurig gemanicuurd.

— Gaat U zitten, zei Milton. Mag ik even Uw naam weten?

— Mildred Mason, antwoordde zij rustig.

Milton begon te grijnzen en zei:

— Voor de goede orde zullen wij U Mildred Ramsay noemen, vind U ook niet?

De jonge vrouw verbleekte kennelijk en even trilden haar neusvleugels. Toen begon ze verachtelijk te lachen en zei:

— Okay, zoals U wilt. Ik had kunnen weten, dat U mijn ware naam reeds te weten was gekomen.

— Bekentenis No. 1, zei Milton. Wilt U doorgaan met bekennen?

— Wat zou ik moeten bekennen?

Milton legde zijn potlood neer, begon een sigaret op te steken

en leunde toen behagelijk achterover op zijn bureaustoel.

— Louis Hafner heeft zojuist een volledige bekentenis afgelegd, Mrs. Ramsay, zei hij. Wat wij nog niet wisten heeft hij ons verteld. Er zijn evenwel nog enkele dingen, die voor ons nog onbekend zijn en U zoudt ons die dingen kunnen vertellen.

— En dat is?

— Welke rol speelt Uw echtgenoot?

— Mijn echtgenoot? herhaalde zij. Wel, Simon is directeur van de Morgan Air Lines. Meer niet.

— En leider van de bende, die het hele Morgan-concern terroriseert en saboteert. Hij was het, die de bom in het vliegtuig van de Morgan Air Lines liet plaatsen, hij was het die Starke liet vermoorden door Marlinton, hij was het die de arbeider van de Morgan Air Lines op het vliegveld, een zekere Ted Jepson, liet vermoorden, hij was het, die Louis Hafner gedurende vele maanden gechanteerd heeft, hij was het ook, die opdracht gaf Mr. Houston te ontvoeren en als gijzelaar te gebruiken tegen Thomas Morgan. Hij was het, die U — zijn wettige vrouw — naar Stoneboro zond om Hafner te verleiden. Hij stond toe, dat U Hafner's maitresse werd.

Mildred Ramsay glimlachte geraffineerd en scheen zich volkomen op haar gemak te voelen.

— En als dit alles waar zou zijn, wat kunt U mij dan ten laste leggen? vroeg ze.

— Medeplichtigheid aan het terroriseren van het Morgan-concern, medeplichtigheid aan chantage op Louis Hafner, medeplichtigheid aan de moord op Starke, medeplichtigheid aan de ontvoering van Sir Neville Carlisle en Mr. Houston. Bij elkaar schat ik dat op een jaar of tien, Mrs. Ramsay.

Toen zij dit hoorde scheen zij plotseling aanzienlijk minder zeker van haar zaak. Ze begon nerveus met een zakdoekje te spelen en keek van Milton naar Templar en terug.

— Dacht U dat? vroeg ze.

— Dat denk ik niet, Mrs. Ramsay, dat weet ik heel zeker. Uw straf zal niet veel minder zijn dan die van Louis Hafner.

— Maar hij heeft Marlinton vermoord, riep ze opgewonden uit. Of denkt U soms dat ik het deed?

— Neen, allerminst. Wij weten, dat Hafner Marlinton vermoordde, doch hij deed dit uit geestelijk zelfbehoud. Hafner was volkomen kapot gemaakt door de vele pogingen tot geldafpersing. Zijn bedrijf was geruïneerd en hij wist bovendien dat U hem bedroog met Marlinton. Hij handelde in een ogenblik van verstandsverbijstering. Ik ben volkomen zeker, dat de jury dit oordeel zal uitspreken. Doch U handelde uit winstbe-

jacht, ongeacht de gevolgen. Tien jaar is heus niet te veel voor zoiets, Mrs. Ramsay. Uw man krijgt ongetwijfeld de electricische stoel als laatste zitplaats toegewezen.

— U kunt niets bewijzen tegen mijn man, riep ze uit.

— U zult ons die bewijzen leveren, Mrs. Ramsay. U zult Uw echtgenoot moeten beschuldigen.

— Dat ben ik volgens de wet niet verplicht.

— Dat weet ik, maar toch zult U het doen. Ook al uit lijfsbehoud, om Uw eigen straf zo licht mogelijk te maken zult U alle schuld van U proberen af te schuiven op Uw echtgenoot. Oh, misschien houdt U van Uw echtgenoot, wie zal het zeggen? Maar wat hebt U aan een dode echtgenoot? U bent jong, achtentwintig jaar, U wenst te leven, en in de gevangenis leeft men slechts matig.

Mildred Ramsay liet het knappe hoofdje zakken en begon zachtjes te huilen. Milton stootte Templar aan en knikte tevreden, als wilde hij zeggen, dat deze tranen reeds de eerste aanklacht tegen haar man vertegenwoordigden.

Toen Mildred Ramsay eindelijk weer naar haar cel werd teruggebracht, had zij een volledige bekentenis afgelegd. Een bekentenis, die een felle aanklacht vormde tegen haar echtgenoot, Simon Ramsay, de directeur van de Morgan Air Lines.

— Sir Neville, zei Captain Milton, als ik mij niet vergis beschikt U over een eigen vliegtuig, niet waar?

— Jazeker, Captain.

— Een vliegtuig, dat een veel grotere snelheid kan ontwikkelen dan de meeste andere toestellen, niet waar?

Templar knikte geheimzinnig.

— Welnu, Sir Neville, dan zou ik U willen verzoeken mij onmiddellijk met Uw toestel naar New York te brengen opdat ik Simon Ramsay persoonlijk zal kunnen arresteren. Louis Hafner en Mildred Ramsay zal ik in een toestel van de Federale Politie naar New York over laten brengen. Het proces zal daar uiteindelijk moeten plaats hebben.

— Uitstekend, Captain Milton, antwoordde Templar. Mijn machine staat geheel te Uwer beschikking. Indien U dit verkiest kunnen wij terstond vertrekken.

— Hoe lang denkt U nodig te hebben om naar New York te vliegen? wilde de politieman weten.

Templar dacht even na. Dan zei hij:

— Een uur of twee hooguit, luidde het verrassende antwoord.

Captain Milton keek hem ongelovig aan en begon dan te grijnzen.

— Twee uur? vroeg hij. En de viermotorige Constallations

doen er minstens zes uur over. U wilt toch niet beweren, dat U drie keer zo snel kunt vliegen dan die machines.

— Ik verzeker U alleen maar dat wij binnen twee uur in New York kunnen zijn, zei Templar. Mijn machine kan met het grootste gemak een kruissnelheid van duizend kilometer per uur halen... en als het moet nog wel meer ook.

Milton gaf geen antwoord. Het was duidelijk te zien, dat hij maar bitter weinig waarde hechtte aan de woorden van de avonturier. Doch toen hij twee uur later in de cockpit van de Hurricane zat en naar de steeds oplopende snelheidsmeter keek moest hij toegeven, dat Templar niet had overdreven. De snelheidsmeter gaf een topsnelheid van 1500 kilometer per uur aan en op deze snelheid zou men de afstand Miami—New York, die ongeveer 1900 kilometer bedroeg, dus in vijf kwartier kunnen maken. Templar had evenwel geen enkele reden om sneller dan duizend kilometer te vliegen omdat hij vond dat zij over twee uur vroeg genoeg in New York zouden zijn en hij niet het uiterste van zijn machine wilde vergen.

Charles Houston en James Parker zaten in de cabine met elkaar te praten. De jongeman vertelde de trouwe bediende nauwkeurig wat zij hadden beleefd en de reus betreurde het intens, dat hij geen deel had kunnen nemen aan dit opwindende avontuur.

Vlak voor het vertrek had Templar nog een telegram gezonden aan Thomas Morgan:

„KEREN HEDENAVOND TERUG STOP LOUIS
„HAFNER GEARRESTEERD STOP HIJ IS BEREID
„ZIJN AANDELEN AAN U OVER TE DOEN STOP GE-
„LIEVE REEDS MAATREGELLEN TE TREFFEN OM DE
„P.O.C. OVER TE NEMEN — SIR NEVILLE CARLISLE
„— CHARLES HOUSTON”.

Thomas Morgan had dit telegram ontvangen terwijl hij zich op het hoofdkantoor van het Morgan-Concern in New York bevond. Onmiddellijk riep hij zijn naaste medewerkers bij elkaar om de nodige maatregelen met hem te bespreken.

In de grote vergaderzaal van het Morgan-Building zaten onder andere Mr. Deyo, directeur van de Morgan Conservenfabrieken, Mr. Ramsay, directeur van de Morgan Air Lines, Mr. Ruark, directeur van de Morgan Bierbrouwerij, Mr. Mannix, directeur van de Morgan Scheepswerf, Mr. McFredies, directeur van Morgan's Textielfabrieken, Mr. Seymour, de advocaat van het concern, en Mr. Higgins, Thomas Morgan's particulier secretaris.

— Mijne heren, begon de multi-millionnaire, ik kan U mededelen, dat onze moeilijkheden zo goed als voorbij zijn. Louis Hafner, de man, die ons het leven praktisch onmogelijk maakte, werd vandaag in Miami door de politie gearresteerd en hij heeft zich bereid verklaard zijn aandelen in de Pennsylvania Oil Company aan ons over te doen. Wij kunnen dus gevoegelijk aannemen, dat de terreur en de sabotage van Hafner's gangsterbende eveneens zal ophouden.

Deze woorden deden velen zuchten van verlichting slaken. Doch er was een man onder de aanwezigen, die zich allerminst op zijn gemak voelde. Deze man was Simon Ramsay, directeur van Morgan's Air Lines.

Uiterlijk was niets aan hem te zien, dat op enige ongerustheid wees, doch zijn hersens waren druk bezig met een ontvluchtingsplan omdat hij zich volkomen verloren waande, en arrestatie van Hafner betekende ongetwijfeld de arrestatie van Marlinton en Mildred, zijn vrouw. En Mildred's arrestatie zou de zijne betekenen. Zij zou haar mond niet houden, ze zou proberen alle schuld van zich af te wentelen en op hem te schuiven teneinde haar eigen straf zo licht mogelijk te maken. En wanneer de politie zijn juiste activiteit kende zou zijn leven ten einde lopen. De elektrische stoel stond reeds voor hem gereed. Ramsay was zich hiervan volkomen bewust en het was dus volkomen verklaarbaar, dat hij kort na het uitspreken van Morgan's woorden de vergaderzaal verliet onder het voorwendsel, dat hij zich niet goed voelde.

Hij begaf zich niet eens meer naar zijn privé-kantoor, doch spoedde zich regelrecht met zijn wagen naar huis. Zonder zijn bedienden enige uitleg te geven pakte hij twee koffers met kleren en toiletbenodigdheden, belde het vliegveld op om een plaats te bespreken in het nachttoestel naar Mexico-City en verliet in razende vaart de stad om zich naar La Guardia te begeven, waar hij nog voldoende tijd had om uitgebreid te dineren en te wachten op het uur van vertrek van zijn vliegtuig.

Simon Ramsay's spel was ten einde. Hij had alle schepen achter zich verbrand en er bleef hem niets anders over dan te vluchten. Mexico-City, Buenos Aires, Rio....

Daar zou hij waarschijnlijk veilig zijn....

HOOFDSTUK IV.

Waarin Simon Ramsay vork en mes op het tafelkleed laat vallen en het echtpaar Houston een aantal logé's moet onderbrengen.

Na op het vliegveld La Guardia te zijn geland begaven de drie vrienden en Captain Milton zich rechtstreeks naar het Morgan-Building om zich bij Thomas Morgan te laten aandienen.

De magnaat ontving de vier mannen in zijn salon, die naast zijn privé-kantoor gelegen, was, en begroette zowel zijn schoonzoon als de andere drie.

— Zo, zei hij, Hafner schijnt dus wel het een en ander op zijn kerfstok te hebben gehad. Anders had U hem niet gearresteerd.

— Hafner werd gearresteerd wegens moord op Marlinton, de agent van de Morgan Air Lines in Miami, antwoordde Templar.

— Marlinton, Marlinton? herhaalde Morgan. Tja, ik ken niet al de namen van mijn mensen. Waarom werd die Marlinton dan vermoord?

— Hij was een lid van de bende, die Uw bedrijven terroriseert, verklaarde Captain Milton.

In enkele korte woorden zette Templar precies uiteen wat er gebeurd was en hij voegde er tenslotte aan toe:

— En de leider van deze bende heeft zijn zetel in dit gebouw, Mr. Morgan.

— Wat? In dit gebouw? Hij is dus een van mijn mensen?

— Precies. Zijn naam luidt Simon Ramsay.

— Ramsay?? De directeur van de Air Lines? Maar dat is onmogelijk, dat is uitgesloten.

— Zijn vrouw werd eveneens gearresteerd wegens medeplichtigheid. Zij was de maitresse van Hafner.

— Mildred gearresteerd? Hoe is het mogelijk? Kom, heren, we gaan onmiddellijk naar Ramsay's kantoor.

Doch zoals men verwacht had kunnen hebben was het kantoor van Ramsey leeg.

— Maar dat is nogal logisch, merkte Morgan op. Ik vertelde tijdens de vergadering, dat men Hafner in Miami gearresteerd had en dat hij bereid was zijn aandelen aan ons over te doen.

Ramsay heeft hieruit natuurlijk geconcludeerd dat alles verloren was. Hij vermoedde toen wellicht reeds, dat zijn vrouw eveneens gearresteerd zou zijn en dat zij hen zou verraden. Kort nadat ik deze verklaring had afgelegd verliet Ramsay de vergaderzaal onder het voorwendsel dat hij zich niet in orde voelde. Ik heb hem niet meer teruggezien.

— We zullen terstond naar zijn woning rijden, zei Captain Milton. Hoewel ik geloof, dat we daar ook onze neus zullen stoten tegen zijn afwezigheid.

— Kan hij het land al hebben verlaten? vroeg Morgan.

— Dat hangt er van af, antwoordde Milton. Wanneer verliet hij de vergadering?

— Ongeveer een uur geleden, antwoordde de millionaire. Hij zal toch minstens een uur nodig gehad hebben om naar het vliegveld te gaan.

— In elk geval moeten we eerst zijn huis even opbellen.

Morgan zelf belde het huis van zijn medewerker op. Hij vernam echter van de butler, dat Mr. Ramsay ongeveer een half uur geleden vertrokken was met twee koffers in zijn hand.

— Dan op naar het vliegveld, commandeerde Captain Milton. Ik zal eerst even de Federale Politie op de hoogte stellen en haar verzoeken geen enkel vliegtuig te laten vertrekken.

Na dit gedaan te hebben stapten de drie vrienden en Captain Milton in een wagen van Thomas Morgan en reden zij in duizelingwekkende snelheid naar het vliegveld La Guardia.

G-Men van het Federal Bureau of Investigation hadden het gehele terrein reeds afgezet toen hun wagen door de poort het vliegveld opreed. Captain Milton stelde zich voor aan de bevelvoerende officier en onderhield zich geruime tijd met hem teneinde de nodige maatregelen te bespreken.

— De enige, die hem kent is Mr. Houston, verklaarde Captain Milton. Ik stel dus voor, dat wij met zijn vieren het terrein opgaan, terwijl U er hier voor zorgt, dat niemand het terrein verlaat. Als hij hier is moeten wij hem vinden.

De drie vrienden en Milton begaven zich rechtstreeks naar het restaurant en het duurde niet lang of Charles tikte Captain Milton op de arm.

— Daar zit hij, zei de jongeman. Aan dat tafeltje in de rechtse hoek. Hij zit te dineren. Zullen we naar hem toegaan?

— Okay, gentlemen, antwoordde Captain Milton. Gaat U maar voorop, Mr. Houston. U kent hem tenslotte.

De vier mannen baanden zich een weg tussen de talrijke tafeltjes door en gingen in een een kring om het tafeltje van Ramsay staan.

— Mr. Ramsay, zei Charles, mijn schoonvader zou U graag dringend willen spreken.

Ramsay keek op en schrok kennelijk. Zijn blikken gleden langs de gezichten der vier mannen, waarvan hij slechts Charles herkende.

— Waarom zou Mr. Morgan mij wensen te spreken? vroeg hij nadat hij zich enigszins van de schrik had hersteld.

— Dat zou ik U niet kunnen zeggen, Mr. Ramsay, antwoordde Charles vriendelijk. Hij vroeg me alleen U even te willen verwittigen. Het is heel dringend, voegde hij er nog aan toe.

— Ik sta op het punt om te vertrekken? antwoordde Ramsay. Ik zal hem wel even opbellen.

— Dat is niet volgens de wens van Mr. Morgan, Mr. Ramsay, zei Charles nu weer. Ik moet U dringend verzoeken mij te vergezellen.

— Ik denk er niet aan, antwoordde Ramsay stug. Mijn werk gaat voor.

— Waarheen vertrekt U, als ik vragen mag?

— Naar.... naar Chicago, luidde het antwoord.

— Hoe laat vertrekt Uw vliegtuig?

— Over een uur. Wie zijn deze andere heren?

— Deze heer is Captain Milton van de Federale Politie van Miami, die gisteravond Uw echtgenote, Mildred Ramsay, arresteerde.

— Mijn.... vrouw.... arresteerde, herhaalde de man fluis terend.

Hij liet zijn mes en vork op het tafellaken vallen en bleef met open mond naar de politieman staren.

— En Uw arrestatie hangt in de lucht, Mr. Ramsay, voegde Captain Milton er aan toe.

— Mijn.... arrestatie?

Ramsay begon zenuwachtig te lachen en wilde dooreten, doch Milton nam hem het bestek uit de handen.

— Als U eten wilt kunt dit doen op het hoofdbureau van politie, Mr. Ramsay. Ik arresteer U wegens chantage, sabotage, moord, oplichting etcetera, etcetera. Wilt U rustig meegaan? Het gehele terrein is door de politie afgezet, zodat U nooit zult kunnen ontsnappen.

Ramsay zag zijn vlucht in duigen vallen. Hij veegde nerveus met het servet langs zijn bloedloze lippen en stond moeizaam op. Dan volgde hij de mannen, die hem in hun midden hadden genomen.

Onder escorte van enkele politiewagens werd Ramsay overgebracht naar het hoofdbureau van de F.B.I. te New York, waar

Milton hem in gezelschap van de drie vrienden aan een vluchtig verhoor onderwierp.

Ramsay was moreel reeds verslagen. Hij gaf snel en duidelijk antwoord op alle vragen en toen hem verzocht werd zelf precies te vertellen hoe de zaak zich toegedragen had, begon hij met een zekere voldoening te vertellen:

— Ik ben reeds veertien jaren in dienst van het Morgan-concern en ik heb al tijd een vreselijke haat gekoesterd tegen Thomas Morgan. Ik was vanaf het eerste moment, dat ik in zijn dienst trad, jaloers op hem en zijn vermogen. En allengs begon bij mij een obsessie te groeien, die mij aandreef tot de meeste vreemde dingen. Ik wilde het gehele Morgan-concern bezitten, Morgan zelf van de troon dringen en zijn plaats innemen. Ik trouwde met Mildred, een jonge, knappe vrouw, die alleen om mijn positie en geld met mij was getrouwd. Zij was dertig jaar jonger dan ik. Zij kostte handen met geld en bedroog mij herhaaldelijk met jongere mannen. Slechts door haar met goud en juwelen te overladen kon ik haar aan mij binden. Doch ik bezat slechts weinige aandelen in het Morgan-concern en ook mijn andere vermogen was bescheiden. Ik genoot een groot inkomen, doch dit bleek altijd veel te klein om Mildred's uitgaven te financieren. Daarom besloot ik zelf het heft in handen te nemen. Ik deed dit via de Pennsylvania Oil Company. Mildred slaagde er in Hafner's maitresse te worden. Ik begon hem te chanteren. Hij betaalde mij ongeveer anderhalf miljoen dollar. Toen begon ik een actie tegen zijn onderneming. Ik dwong hem olie te leveren aan Argentinië tegen veel lagere prijzen. Zijn maatschappij ging naar de bliksem en toen organiseerde ik de bende, die het Morgan-concern moet aanvallen. Alles lukte prima. Als leider van de bende had Hafner, die mij evenwel niet kende, het volste vertrouwen in mij. Hij betaalde maar en mijn bezit groeide met de dag. Het Morgan-concern, talrijke bedrijven, werden voor een deel lamgelegd door de vele sabotages, die ik er liet plegen. Doch Morgan scheen niet van toegeven te weten. Toen besloot ik zijn schoonzoon, Mr. Houston te ontvoeren en Morgan hiermede te dwingen aan mijn eisen te voldoen. Ik gaf Mildred en Marlinton opdracht dit te organiseren. Hafner betaalde er mij goed voor. Marlinton liep evenwel met plannen rond om mij van de troon te stoten. Hij wist niet, dat Mildred mijn vrouw was en evenmin, dat ik zijn „baas" in de bende was. Doch Mildred vertelde mij over zijn plannen. Ik was toen dus reeds van plan Marlinton uit de weg te ruimen. Het scheen, dat Mildred dit soort werk lag en dat zij er behagen in schiep. Ik kon echter niet voorzien, dat Hafner niet langer bestand was

tegen de druk, die ik financieel en moreel op hem uitoefende. Hij schoot Marlinton overhoop, zoals hij U verteld heeft, en wilde er met Mildred vandoor gaan. Toen hij gearresteerd werd sloeg hij door en Mildred volgde zijn voorbeeld. Meer heb ik niet te zeggen. Mijn plan was tot in alle finesses uitgewerkt. Het had een schitterende kans van slagen en binnen een jaar zou ik de eigenaar hebben kunnen zijn van het gehele Morgan-concern. Het heeft mij echter niet willen gelukken en ik vermoed, dat men mij naar de electricische stoel zal leiden.

Captain Milton knikte instemmend.

— Die kans is werkelijk zeer groot, Mr. Ramsay, zei hij. Ramsay grijnsde geheimzinnig.

— Vreemd, dat ik nu een misdadiger ben. Morgenochtend zal mijn foto in alle kranten staan en zullen zij verhalen van al de misdaden die ik op mijn geweten heb. Ik ben niet langer de geachte Mr. Ramsay, directeur van de Morgan Air Lines, maar een ordinaire misdadiger, een moordenaar en een chanteur. Niemand zal meer enige achting voor me hebben. Zelfs mijn vrouw zal me verguizen. Daarom heb ik ook geen enkel belang meer om voort te leven. De dood zal een welkome verlossing voor me zijn. Ik zie echter alleen op tegen het proces. Weken en weken achtereen zal ik in de verdachtenbank moeten staan, aanklachten horen, verklaringen afleggen, getuigenissen aanhoren, à charge en à décharge, en dan de eis van de Officier, het beraad van de jury gevolgd door de uitspraak... de doodstraf door de electricische stoel... Kijk, dat zou ik nooit kunnen verdragen, ik zou krankzinnig worden in mijn cel, en daarom...

Plotseling draaide Ramsay zich om. Hij rende de kamer door en sprong in een grote boog door het grote, vierkante venster, dat vanaf grote hoogte uitzicht gaf op het drukke stadsgewoel.

Het rinkelen van brekend glas had de aanwezigen tot de werkelijkheid teruggebracht, zij zagen Ramsay's lichaam door de ruit schieten en omlaag storten en toen zij voor het raam aankwamen en omlaag starden zagen zij Ramsay's lichaam steeds kleiner en kleiner worden, totdat het niet veel meer was dan een zwart vlekje, dat op het trottoir lag.

Honderden voorbijgangers waren getuigen geweest van deze zelfmoord. Zij stroomden samen voor het hoofdbureau van de F.B.I. en in minder dan geen tijd lag het hele verkeer stil.

Toen Templar met zijn vrienden en Captain Milton op straat aankwamen had de politie de plaats van het onheil reeds afgezet. De vier mannen baanden zich een weg door de omstanders, doorbraken het politiecordons en bleven dan staan voor een

vormloze, bloederige massa, die in een cirkel van twee meter doorsnee op het trottoir lag....

Simon Ramsay had geweigerd zich te verantwoorden voor het burgerlijk gerecht, hij had er de voorkeur aan gegeven direct te treden voor de stoel van de Allerhoogste Rechter om verantwoording af te leggen van zijn misdaden.

— o —

Ontdaan van hetgeen gebeurd was begaven de drie vrienden zich in gezelschap van Thomas Morgan naar diens buitenverblijf in Jones Beach, waar zij die avond om acht uur met de Hurricane aankwamen.

Het weerzien tussen de vrienden en de twee achtergelaten vrouwen was uitbundig en het spreekt vanzelf, dat er ontzettend veel te vertellen en te vragen viel.

Tot ver na het diner bleef deze affaire het onderwerp van gesprek. Er was evenwel slechts een vrouw, die niet deelnam aan het gesprek.

Deze vrouw was Kuantcheh, de dochter van de Chinese meester-misdadiger Dr. Cheng, met wie Templar en zijn vrienden reeds zo dikwijls in strijd waren gewikkeld.

Templar had opgemerkt, dat het meisje erg stil was tijdens het gesprek en dat zij nog geen woord had gesproken. Tegen tien uur kreeg hij gelegenheid om haar even apart te nemen.

In een van Templar's laatste avonturen had Dr. Cheng bij zijn dochter een grote haat gekweekt, omdat de Chinees het jonge meisje zwaar mishandeld had. Kuantcheh, die altijd een afkeer gehad had van het werk, dat haar vader onophoudelijk verrichtte, besloot te vluchten. Toen zij haar kans schoon zag verliet zij het jacht van haar vader en gaf zich over aan Templar.

Deze beloofde het Chinese meisje voorlopig onderdak te verlenen en haar te beschermen tegen de woede van haar vader, die misschien nog in leven was. Doch Templar was niet in staat geweest de vrees voor haar vader weg te nemen. Haar Oosterse intuïtie voorspelde haar een wraak van haar vader, die hard en zwaar zou zijn.

— Wat scheelt er aan, Kuantcheh? vroeg Templar, terwijl zij in de donkere sterrennacht over het grasveld van het buitenverblijf wandelden. Is er iets, dat je dwars zit?

Kuantcheh gaf niet dadelijk antwoord, doch Templar wist toen reeds, dat het meisje moeilijkheden had.

— Kom, Kuantcheh, vertel het me nu maar. Je weet, dat je op mijn hulp en bijstand kunt rekenen. Wij zullen je beschermen tegen wie dan ook. Houdt het soms verband met.... met je vader?

Ze knikte.

— Ik ben bang, gaf ze toe. Ik word steeds banger. Het is net of mijn vader steeds dichterbij komt. Ik voel het als het ware. Soms is het net of hij me aankijkt, of ik die blik in zijn groene ogen op mij gericht voel. Ik kan me er niet aan onttrekken. Ik doe geen oog meer dicht. 's Nachts zie ik in het donker die twee groene ogen voor me, ik hoor hem zachtjes lachen, ik hoor hem spreken....

— Kom, kom, Kuantcheh, zei Templar troostend, ik denk, dat er een hoop verbeelding aan te pas komt. Die hele geschiedenis heeft danig op je zenuwen gewerkt. Je bent overspannen en juist de angst voor de terugkeer van je vader doet je de gekste dingen zien en geloven. Heus, je hoeft niet bang meer te zijn. Hoe zou je vader moeten weten dat je hier bent.

— U kent mijn vader niet, Sir Neville, zei ze. Zeker, U hebt de strijd met hem aangebonden, U hebt hem verschillende malen teruggedreven, maar verslagen hebt U hem nooit. Mijn vader duikt steeds opnieuw op. Wanneer U dacht, dat hij dood was, leefde hij en plotseling deed hij weer van zich spreken. Zo nu ook. Vader is niet op zee verongelukt. Hij leeft, ik voel het, ik voel het iedere dag sterker. Ik zal nooit aan zijn wraak kunnen ontkomen, Sir Neville. Hij zal zeggen, dat ik verraad heb gepleegd, verraad tegenover mijn eigen bloed en verraad tegenover mijn land en volk. En wie verraad pleegt moet sterven. Hij zal me vinden, Sir Neville, ik ben er zeker van. Voor mijn vader bestaan er geen geheimen. Het is voor hem heel gemakkelijk om te weten te komen waarheen U mij gebracht heeft. Hij zal U weten te vinden en waar U bent zal hij mij zoeken.

Ze hield op met spreken en liep zwiingend naast hem voort.

Templar dacht diep na over de ware betekenis van haar woorden. En naar mate hij er langer over nadacht, des te sterker werd zijn overtuiging, dat haar angst voor de wraak van haar vader niet ongegrond was. Hij kende Dr. Cheng en hij wist, dat de oude Chinees niet zou rusten alvorens hij zich op zijn dochter zou hebben gewroken.

Tijd en afstand speelden voor hem geen rol. Hij scheen alwetend, almachtig te zijn. Zeker, indien Dr. Cheng nog leefde, dan was het voor hem geen heksenwerk om zijn dochter terug te vinden. En haar dood zou vreselijk zijn. Dit betekende dus nieuwe verwickelingen, nieuwe avonturen. Opnieuw zou hij van

aangezicht tot aangezicht geplaatst worden tegenover de dood, dat afzichtelijke monster.

Maar hij zou het meisje verdedigen zolang er leven in hem was. Hij mocht haar niet prijs geven aan de willekeur van een krankzinnige geleerde, die alleen maar werkte om de wereld ten gronde te richten.

— Kuantcheh, zei hij na enige tijd, ik heb een plan. Luister goed. Wij zullen je overbrengen naar New York. Je kunt tijdelijk je intrek nemen in de flat van Mr. Houston, waar je volgens mij veiliger bent dan hier. Ik ben toch van plan nog enige tijd in de Verenigde Staten te blijven zodat ik een oogje in het zeil zal kunnen houden. Wat denkt je daarvan?

— Ik vind het heel aardig van Mr. Houston wanneer hij mij gastvrijheid zal willen verlenen, antwoordde Kuantcheh. Maar ik vrees, dat ik zelfs in Mr. Houston's flat niet veilig zal zijn voor de wraak van mijn vader, Sir Neville. Er is geen plaats op de wereld waar ik veilig zou zijn.

— Onzin, meende Templar. Ik geloof dat je de capaciteiten en de macht van je vader werkelijk een beetje te hoog aanslaat, Kuantcheh. In de flat van Mr. Houston zul je voorlopig veilig zijn. Inmiddels zal ik trachten ergens in het Westen of in Canada een geschikte verblijfplaats voor je te vinden. Maar dat kan nog wel enige tijd duren.

— Geloof U dat mijn vader dood is, Sir Neville? vroeg ze.

Templar gaf niet dadelijk antwoord. Hij kon deze vraag ook niet met zekerheid beantwoorden. Te dikwijls reeds had hij Dr. Cheng dood gewaand en iedere keer was hij toch weer opgedoken om zijn duivelse uitvindingen te exploiteren en de beschaafde wereld te terroriseren. Waarom zou hij ook dit keer niet opnieuw opduiken? En waarom ditmaal niet in New York? Bestonden er voor Dr. Cheng afstanden en tijdsruimten? Neen, zeker niet.

Hij haalde de schouders op en zei:

— Ik weet het natuurlijk niet zeker, Kuantcheh, maar volgens mij heeft je vader die ramp met zijn jacht niet overleefd. Hij is waarschijnlijk verdronken in de Noordzee.

Maar Kuantcheh schudde het hoofd.

— U vergist zich, Sir Neville. Mijn vader leeft. Ja, hij bevindt zich zelfs in de Verenigde Staten. Ik heb het gevoel alsof hij vlak naast me staat en zijn hand uitstrekt om me te grijpen. Ik voel het in iedere vezel van mijn lichaam.

Templar begon langzamerhand te geloven, dat het meisje de waarheid sprak en dat zij helemaal niet aan een obsessie lijdende was. Persoonlijk geloofde hij ook niet in de dood van Dr.

Cheng. Doch teneinde het meisje zoveel mogelijk gerust te stellen kon hij dit beter niet zeggen.

— Kom, laten we maar naar binnen gaan, zei hij na enige tijd. Ik zal er onmiddellijk met Mr. en Mrs. Houston over spreken en dan kunnen wij je morgen naar New York brengen. Je zult zien, dat je je daar veel veiliger voelt.

— Ik hoop het, Sir Neville, doch ik betwijfel het. . . .

Samen betraden zij weer de ruime salon, waarin de overige gasten zich bevonden. Er werd nog wat nagepraat over de affaire met Ramsay en Hafner, doch tegen elf uur stond Thomas Morgan op om zich naar zijn slaapkamer te begeven. Maryse Choisy en Ophelia volgden zijn voorbeeld, evenals Kuantcheh, zodat Templar en Charles alleen achterbleven, daar James zich reeds eerder op de avond te ruste had begeven.

Templar vertelde zijn vriend wat het Chinese meisje hem verteld had, van haar vrees voor de wraak van haar vader en van haar voorgevoel aangaande Dr. Cheng's aanwezigheid in New York.

— Geloof je daar iets van, Charley? vroeg Templar.

Charles Houston keek zijn oudere vriend ernstig aan en knikte langzaam.

— Om je de waarheid te vertellen, John, geloof ik wat Kuantcheh je vertelt heeft. Ik ken Dr. Cheng nu voldoende om te weten, dat hij begaafd is met bovennatuurlijke macht en ik kan daarom niet geloven, dat hij dood is, ondanks het feit, dat hij volgens jouw zeggen in de Noordzee zou zijn omgekomen.

— Maar hij moet toch sterfelijk zijn, Charley, riep John Templar uit.

— Misschien wel, misschien niet. Iemand die over bovennatuurlijke kracht beschikt heeft misschien ook de macht om in leven te blijven wanneer de dood hem wenkt. Ik durf volkomen waarde te hechten aan Kuantcheh's voorgevoel.

— Jij meent dus ook, dat Dr. Cheng in New York is?

— Ja, dat denk ik zeer zeker. Hij zal niet rusten voor hij wraak genomen heeft op zijn dochter, die hem verraden heeft volgens zijn begrippen. Hij is een maniak, John, dat weet je ook wel, en niemand is in staat hem tot reden of andere inzichten te brengen. Ik vind het uitstekend, dat Kuantcheh bij ons in New York komt logeren. Onze flat is groot genoeg en Ophelia zal het bovendien prettig vinden om een vrouw om zich heen te hebben.

— Fijn, Charley, ik dank je wel. Het zal voor Kuantcheh erg prettig zijn wanneer zij zich iets meer op haar gemak zal voelen. Ik kan haar gemoedstoestand natuurlijk wel begrijpen, doch wij

zullen alles in het werk moeten stellen om haar gedachten af te leiden en haar te verstrooien.

— Aan mij en Ophelia zal het niet liggen, John, zei Charles Houston. Wanneer wilde je naar New York vertrekken?

— Als het kan morgen, luidde het antwoord. Schikt je dat?

Charles begon te lachen en sloeg zijn vriend joviaal op de schouder.

— Natuurlijk schikt me dat, ouwe jongen. Ik zit al weer te lang naar mijn zin onder de plak van mijn schoonvader. Oost West, Thuis Best, denk ik maar altijd.

— Goed, dat is dan afgesproken, Charley. Morgen gaan we naar New York terug en we nemen Kuantcheh mee.

— Heb je bij geval voor James en voor mij ook een kamer over?

— Natuurlijk hebben we dat, antwoordde Charles. Wij zullen een slaapkamer voor jou en Maryse en een voor James inrichten. Ruimte hebben we zat.

— Fijn, Charley, ik ben je erg erkentelijk. Laten we nu ook maar naar bed gaan, dan kun jij Ophelia vast voorbereiden en ik Maryse. Wel te rusten dan.

— Slaap ze lekker, John....

Toen gingen de beide vrienden uiteen om ieder zijn eigen slaapkamer op te zoeken.

Een kwartier later lag het gehele landhuis van Thomas Morgan in volmaakte rust en stilte....

—o—

Over 14 dagen verschijnt: no. 62

Dr. CHENG IN NEW YORK

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De overval op de First-State Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori
- Nr. 45 - De Harem van Yabori
- Nr. 46 - De echo van het oerwoud
- Nr. 47 - De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 - Het verdwenen lijk
- Nr. 49 - De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 - Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 - Perzisch avontuur
- Nr. 52 - De ramp van de „Indor“
- Nr. 53 - Het Schatteneiland
- Nr. 54 - De Slangenkuil
- Nr. 55 - Het grote debacle
- Nr. 56 - De ondergang van het Vierde Rijk
- Nr. 57 - De Gangsterbende van Dutchy
- Nr. 58 - De Verdwijning van Maryse
- Nr. 59 - De brutale Juwelenroof
- Nr. 60 - John Templar in de val
- Nr. 61 - De storm der bevrijding

In voorbereiding:

- No. 62 - Dr. Cheng in New York

Hebt U reeds het

EXTRA

Herfstnummer

van GENTLEMEN-MAGAZINE

met 8 prachtige kleurenfoto's

Humoristische en
interessante
ontspanningslectuur

Verkrijgbaar bij alle Kiosken en tijdschriftverkopers

75 ct. — voor België **10** frs.

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - 's-GRAVENHAGE
SPUISTRAAT 9 — TELEFOON 114096 — POSTGIRO 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS — ANTWERPEN (Berchem)
Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

Haast U!

De oplage is beperkt! Waar niet verkrijgbaar, zende men 75 ct.
aan postzegels (voor België 10 frs.) aan bovenstaand adres!